

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. 'Οδὸς Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μακῆ: Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις Χαρ. Ἀννίνου. (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey*: ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μετάφρασις Αἰσώπου. (συνέχεια). — Ἐρρίκου Ριβιέρ: ΜΙΑ ΑΠΑΓΩΓΗ, μετάφρασις Πέτρου Βενέρη. (συνέχεια καὶ τέλος).

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προκληρωτέα**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Τί ἀκούω νὰ λέγῃ ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης. (σελ. 855).

ΑΥΤΟΓΕΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

Ὁ βασιλεὺς ἀπέτεινε τὸν λόγον πρῶτον πρὸς τὴν γράϊαν παιδαγωγόν.
— Καὶ πάλιν καλησπέρα, δεσποινίς Βαλβιέν, εἶπε μειδιῶν.

Εἶτα ἔριψε βλέμμα ἐρωτύλον ἐπὶ τῆς μαρκησίας καὶ ἀφοῦ τὴν ἐχαιρέτισε λιαν εὐγενῶς:

— Πῶς, κυρία; εἶπε μετ' ἐκπλήξεως, δὲν ἐξεδύθητε ἀκόμη; Ἐγὼ σὺς ἐνόμιζα κατακλιθεῖσαν ἤδη.

Ἡ κυρία Μαιντενὼν ἠγέρθη καὶ ὑπεκλίθη πρὸ τοῦ βασιλέως.

— Μεγαλειότατε, εἶπε... μήπως εἶνε ἀργά;

— Ἀναμφιβόλως, κυρία, ἀπήτησεν ὁ βασιλεὺς ἄλλ' ἀκούσατε διατί ἐπέστρεψα

νὰ σὺς ἐνοχλήσω. Ὁ Κατινὰ εἶνε νικητῆς ἐνίκησε τὸν δούκα τῆς Σαβοΐας καὶ τὸν πρίγκιπα Εὐγένιον, πλησίον τῆς Σταφφάρδης, εἰς Πεδεμόντιον.

— Δόξα νὰ ἔχῃ ὁ Θεός! ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία, ἥς ἡ μορφή ἐνεψυχώθη.

— Πλησίον μίᾳς μονῆς, ἐξηκολούθησεν ὁ βασιλεὺς ἀναγινώσκων τὴν ἐπιστολήν.

— Ἐπρεπε νὰ εἶνε τυχηρὰ ἡ σύμπτωσις διὰ τοὺς στρατιώτας τοῦ χριστιανικωτάτου βασιλέως, Μεγαλειότατε.

— Θὰ κυριεύσωμεν καὶ τὴν Σούζαν

ταύτοχρόνως, ἐξηκολούθησε Λουδοβίκος ὁ ΙΔ'. Διατί ὁ Λουδοῦκὸς νὰ μὴ εἶνε ἐδῶ ; αὐτὸς δὲν ἀγαπᾷ τὸν Κατινὰ καὶ θὰ μετεμελεῖτο δι' αὐτό.

— Ποία εὐχάριστος ἀμοιβὴ δι' ἐμέ, ἥτις αἰσθάνομαι τόσον ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τοῦ στρατηγοῦ ἐκείνου ! εἶπεν ἡ μαρκησία. Ἡ ἐκλογὴ μου εἶνε πάντοτε ἐπιτυχής, ὁμολογήσατέ το, Μεγαλειότατε.

— Εἶνε ἀληθές, ἀλλὰ καθήσατε, κυρία, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, καθεζόμενος ἐπὶ ἔδρας.

Τὰ ὄμματα τῆς γηραιᾶς θεραπαινίδος καὶ τῆς μαρκησίας ἀντήλλαξαν βλέμμα ἐκφραστικόν. Ὁ βασιλεὺς, ὅστις ἀντελήφθη τοῦ βλέμματος τούτου, διέκοψε τὴν ἀνάγνωσιν.

— Μήπως σὰς ἐνοχλῶ ; εἶπε μετὰ περιεργείας.

— ὦ, Μεγαλειότατε !

— Τότε, πολὺ καλὰ.

Ταυτοχρόνως κρότος ἐλαφρὸς ἠκούσθη εἰς τὸν προθάλαμον. Ἡ μαρκησία ἀνεσκίρτησεν ἡ γραῖα προσέδραμεν, ἀλλ' ἤτο πλέον πολὺ ἀργά.

— Περιμένετε κανένα ; Ὁχι, νομίζω. Ἐν τούτοις μοῦ φαίνεται ὅτι κάποιος ἔρχεται, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, εἰς ὃν τὸ κίνημα ἐκεῖνο καὶ ἡ ταραχὴ τῶν δύο γυναικῶν ἐφαίνοντο παράδοξα.

Πάραυτα ὁ κ. Ἀρλαί ἐνεφανίσθη εἰς τὴν θύραν.

— Συγχωρήσατέ με, Μεγαλειότατε ἀνέμενα τὸν κύριον Ἀρχιεπίσκοπον τῶν Παρισίων, ἀνέκραξε μετὰ σπουδῆς ἡ μαρκησία.

— Τὸν ἀρχιεπίσκοπον ! εἶπεν ὁ βασιλεὺς ἐκπληκτος, ἀνέμενατε τὸν ἀρχιεπίσκοπον τὴν ἐνάτην ὥραν τῆς ἐσπέρας ; Ἀλλὰ τί ἔχετε, κυρία ; Εἴσθε πολὺ συγκινημένη.

Καὶ ταῦτα λέγων παρετήρει τὸν ἀρχιεπίσκοπον, οὐτινος τὸ ἦθος ἐδιπλασίασε τὰς ὑπονοίας του. Ὁ κ. Ἀρλαί ὠχρότατος, μὲ τὸ βλέμμα ἀβέβαιον, μὴ γνωρίζων ποῦ νὰ θέσῃ τὰς χεῖράς του, καίπερ τοσαύτην ἔχων ἔξιν ἐν τῇ Αὐλῇ, ὡμοιάζε πρὸς νεκρὸν ἱεροσπουδαστὴν εἰσερχόμενον κατὰ πρώτην φοράν εἰς αἶθουσαν πλήρη γυναικῶν καὶ ἀξιωματικῶν.

Ἀποτεινόμενος πρὸς αὐτὸν διὰ φωνῆς σοβαρᾶς ὁ βασιλεὺς, τῷ εἶπε :

— Πλησιάζσατε, κύριε ! βλέπω ὅτι ἔρχεσθε νὰ μοῦ ἀναγγεῖλετε κανὲν δυστύχημα ἔστω, εἶνε δίκαιον αὐτό, μετὰ τὴν εὐτυχίαν, ἥτις μοὶ ἀνηγγέλλθη. Ἐμπρός, ὁμιλήσατε καὶ ὁμιλήσατε καθαρά ! ἀπαλλάξατέ μας ἀπὸ τῆς στενοχωρίας.

Ἡ κυρία Μαιντενὼν ἐπείρει κρυφίως ἐπανειλημμένα νεύματα, ἅτινα ὁ ἀρχιεπίσκοπος δὲν ἔβλεπε, διότι μετὰ αὐτοῦ καὶ τῆς μαρκησίας ἐμεσολάθει ὁ βασιλεὺς, ὄρθιος καὶ ἐστραμμένος πρὸς αὐτόν, ὡς ἀξιωματικὸς πρὸ τοῦ ἐχθρικοῦ πυρός, διὰ ν' ἀκούσῃ μετ' ἡγεμονικοῦ μεγαλείου τὴν κακὴν εἰδήσιν.

Ὁ ἀτυχὴς κ. Ἀρλαί ἐνόμισεν ὅτι ὁ βασιλεὺς ἐγίνωσκε διατί ἤρχετο εἰς τὴν κατοικίαν τῆς κυρίας Μαιντενὼν καὶ ὅτι ἡ ἀσυνήθης κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν παρου-

σία τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ' προήρχετο ἐκ μόνου τοῦ λόγου τοῦ νὰ λάβῃ τὴν αἰτηθεῖσαν πληροφορίαν, ὅτι τέλος μεταξὺ τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς συζύγου κοιναί ἦσαν αἱ προθέσεις, ὡς πρὸς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ συν-οικεσίου. Τὴν ἀτυχεστάτην δὲ ταύτην γνώμην του ἐνίσχυσαν οἱ λόγοι τοῦ βασιλεὺς εἰπόντος :

— Ὁμιλήσατε, κύριε, ὁμιλήσατε ἐπὶ τέλους ! ἡ κυρία τὸ ἐπιτρέπει.

— Ἀναμριβόλως, ἐψέλλισεν ἡ μαρκησία, ἥτις διετέλει ὑπὸ τὸ κράτος δεινῆς ἀμυχανίας.

— Λοιπὸν, Μεγαλειότατε, λοιπὸν, κυρία, ἀπήντησεν ὁ ἀρχιεπίσκοπος μετ' ὄλης τῆς μιμικῆς τῆς ἀπελπισίας, δὲν ἠδυνήθη ν' ἀνεύρω τὸ ἔγγραφο.

— Ἀλήθεια ; ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία ἐγειρομένη.

— Ποῖον ἔγγραφο ; εἶπεν ὁ βασιλεὺς ἐκπληκτος, βλέπων ἐναλλάξ μετ' ἀπορίας μὲν τὸν ἀρχιεπίσκοπον, μετὰ δυσαρρεσκείας δὲ τὴν κυρίαν Μαιντενὼν.

Τότε μόνον ὁ ἀρχιεπίσκοπος διέκρινε τὰ νεύματα τῆς μαρκησίας, ἐτρόμαξε διότι εἶπε πρᾶγμα διὰ τὸ ὅποιον δὲν ἠρωτάτο καὶ ἐπτοήθη ὀλοτελῶς εἰς τοιοῦτο σημεῖον, ὥστε ἔμεινεν ἄφωνος.

— Ποῖον ἔγγραφο ; ἐπανελάθεν ὁ βασιλεὺς σφίγγων τὰ χεῖλήν· τί εἶμαι τάχα ἐγὼ ἐδῶ διὰ νὰ μὴ μοῦ ἀπαντᾷ κανεὶς.

Ἡ μαρκησία εἶχεν ἤδη ἀποσβολωθῆ ἐκ τῶν λόγων τοῦ ἀρχιεπισκόπου. Δὲν ἤτο πλέον καιρὸς νὰ εὐρεθῇ πρόφασίς τις ὅπως ἐξαπατηθῇ ὁ βασιλεὺς. Ἀλλως τε, αὐτὴ ἡ ἀπώλεια τοῦ ἐγγράφου καθίστα τὴν θέσιν τῆς ἀρκούντως δύσκολον, ὥστε ὤφειλε μετὰ σπουδῆς νὰ ἐξέλθῃ ἐξ αὐτῆς.

— Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν αὐτὴ ἐπὶ τέλους, πρόκειται περὶ τοῦ ἐγγράφου τῆς τελέσεως τοῦ γάμου μου μετὰ τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος.

Ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' ἠρυθρίασεν, ἀλλ' ἡ μαρκησία παρεῖδε τοῦτο.

— Λέγεται ἔξω εἰς τὸν κόσμον, ἐξηκολούθησεν, ὅτι ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης συζῆ δημοσίᾳ μετὰ μιᾶς παλλακίδος. Ἡ τοιαύτη φήμη καθίσταται πιστευτὴ καὶ εἰς τὰς ξένας Αὐλὰς. Πολλὰ περὶ τούτου λέγονται, πολλὰ γράφονται. Ἐλάβα ἓνα λιβέλλον, μίαν ἐπιστολὴν φρικώδη, δι' ἧς ἀτιμάζεται ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης.

— Ἀδύνατον, ἀπήντησεν ὁ βασιλεὺς αὐστηρῶς. Ὁ βασιλεὺς ποτὲ δὲν ἀτιμάζεται ἐκ λιβέλλου.

— Εἶνε ἀληθές, Μεγαλειότατε, εἶπεν ἡ μαρκησία ἐξογκοῦσα τὰς παρεῖας, ὡς συνειθίζε νὰ πράττῃ ὁσάκις ἡ θύελλα τῆς ὀργῆς ἠγείρετο ἐν αὐτῇ· ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης δὲν ἔχει ἀνάγκην, ἀλλ' ἐγὼ ; Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον περιφρονεῖ εἰς μέγας μονάρχης, εὐκόλως δύναται νὰ κατασυντρίψῃ μίαν γυναῖκα.

— Πρέπει νὰ καταφύγετε εἰς τὴν θρησκείαν καὶ νὰ ζητήσετε παρηγορίαν παρὰ τοῦ Ἐσταυρωμένου, διὰ τῆς ταπεινώσεως ταύτης, ἐψιθύρισεν ὁ βασιλεὺς σφόδρα τεταραγμένος καὶ εἰς ἄκρον μεταμελόμενος διότι μετέβη πέραν τῆς συνειθισμένης ὠ-

ρας εἰς τὰ δώματα τῆς κυρίας Μαιντενὼν.

— Αὐτὸ πράττω κατ' ἐκάστην, ἀπήντησεν ἡ μαρκησία, καὶ αὐτὸ θὰ ἐπραττοῦν κατὰ τὴν παρούσαν περίστασιν, ἐξήτουν δὲ παρὰ τοῦ κυρίου ἀρχιεπισκόπου νὰ μοὶ παραδώσῃ τὸ ἔγγραφο τῆς γαμηλίου πράξεως, ἢν αὐτὸς συνέταξε, διὰ νὰ δυνηθῶ νὰ πεισθῶ, ἀναγινώσκων αὐτὸ διὰ τῶν ἰδίων μου ὀφθαλμῶν ὅτι εἶμαι πράγματι ἡ νόμιμος σύζυγος τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, τιμὴ προσφιλεστάτη, ἢν πάντες ἀγνοοῦσι καὶ ἥτις ἀρκεῖ νὰ μὲ παρηγορήσῃ δι' ὅλας μου τὰς πικρίας. Καὶ ὅμως, Μεγαλειότατε, ὡς ἠκούσατε, εἶμαι πάρα πολὺ ἀτυχής, καὶ οὐδ' αὐτὴν τὴν παρηγορίαν δύναμαι ν' ἀποκτήσω, ἀφοῦ ὁ ἀρχιεπίσκοπος ὡμολόγησεν ἐνώπιον τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος ὅτι τὸ ἔγγραφο δὲν ἀνευρέθη.

Διὰ τοῦ εὐφυοῦς τούτου τεχνάσματος ἡ μαρκησία ἀπέκτησε τὸ δικαίωμα νὰ λαλῇ φανερὰ πρὸς τὸν κ. Ἀρλαί. Ὁ βασιλεὺς δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιπλήξῃ ποσῶς γυναῖκα τόσον ἐγκαρτεροῦσαν.

— Λοιπὸν τὸ ἔγγραφο ἀπωλέσθη, εἶπεν ὁ βασιλεὺς στρεφόμενος πρὸς τὸν ἀρχιεπίσκοπον, ὅστις ἐθεώρησε τὴν θέσιν του κρισιμωτάτην, διότι δὲν ἠδύνατό τις νὰ ὑποστῇ εὐχερῶς τὴν δυσαρρεσκείαν Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ'.

— Φεῦ ! Μεγαλειότατε ! ἐψέλλισεν ἀσθενῶς ὁ ἱεράρχης τεθοροβημένος.

— Ὁμιλήσατε λοιπὸν, ἄς ἀκούσωμεν ! εἶπε καὶ ἡ μαρκησία, ἥτις μὴ στενοχωρούμενη πλέον, ἄφινε διέξοδον εἰς τὴν ἀνυπομονησίαν τῆς. Πῶς δύναται ν' ἀπολεσθῇ ἔγγραφο τοιαύτης σημασίας ;

— Πρέπει νὰ τὸ ἐφυλάξετε πολὺ καλὰ, κύριε, προσέθηκεν ὁ βασιλεὺς.

— Τὸ ἔγγραφο πρέπει νὰ εὐρίσκειται εἰς τ' ἀρχεῖα τῆς ἀρχιεπισκοπῆς, ἐπέμεινε λέγουσα ἡ μαρκησία.

— Τὸ ἐγράψατε σεῖς ἰδιοχείρως, τὸ ἐνθυμοῦμαι καλὰ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς χαίρων, διότι ἠδύνατο νὰ ἐπιδειξῇ τὸ ἰσχυρὸν μνημονικόν του.

— Τὸ ἐδιπλώσατε καὶ τὸ ἐβάλετε ἐκεῖ μέσα, εἶπεν ἡ μαρκησία δεικνύουσα τὸ ὑπὸ τὸ ράσον του δεξιὸν θυλάκιον.

Εἰς τὴν βροχὴν ταύτην τῶν παρατηρήσεων, ὁ ἀρχιεπίσκοπος οὐδὲν ἀπήντα, κύπτων τὴν κεφαλὴν.

— Βεβαίως δὲν θὰ ἐνεπιστεύθητε τὸ ἔγγραφο αὐτὸ εἰς κανένα ; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

— ὦ, εἰς κανένα, Μεγαλειότατε !

— Θὰ ἔχετε, ὑποθέτω, γραφεῖον, τὸ ὅποιον κλείετε ; εἶπεν ἡ μαρκησία.

— Ἴδου τὸ κλειδίον τοῦ ἐρμαρίου μου, κυρία.

— Πολὺ καλὰ καὶ ἐρευνήσατε εἰς ὅλα τὰ συρτάρια ;

— Δὲν ὑπάρχουν συρτάρια ;

— Εἰς ὅλα τὰ διαχωρίσματα ;

— Δὲν εἶνε ἐρμάριον μὲ διαχωρίσματα, κυρία.

— Εἰς ὅλας τὰς θήκας, τέλος πάντων.

— Δὲν ἔχει οὔτε θήκας.

— Θεέ μου ! ὀνομάσατέ τα ὅπως ἀγα-

πάτε, ἀλλ' ἐπὶ τέλους τὸ ἐρμάριον αὐτὸ κατεσκευάσθη ἐπίτηδες διὰ νὰ περικλείῃ ἔγγραφα· ἔχετε τὴν κλειδα τοῦ ἐρμαρίου. Λοιπὸν τὰ ἔγγραφα πρέπει νὰ εὑρίσκωνται ἐντὸς αὐτοῦ.

— Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ἔγγραφο λείπει. κυρία! ἐπιθύρῃσεν ὁ ἀρχιεπίσκοπος κάθιδρος καὶ σχεδὸν λιπόθυμος.

— Θὰ γείνη ἀνάκρισις, εἶπεν ὁ βασιλεὺς διακόπτων αὐτόν, ἐνοήσας τὴν ὄργην τῆς κυρίας Μαιντενῶν ἐκ τῆς ἀδιακόπου πρὸς ἀλλήλων συγκρούσεως τῶν μακρῶν δακτύλων τῆς. Θὰ μάθωμεν δι' αὐτῆς τίνι τρόπῳ ἐξ ἑνὸς ἐρμαρίου, τοῦ ὁποίου τὴν κλειδα κατέχει ὁ ἀρχιεπίσκοπος, γίνεται ἄφαντον τὸ σπουδαιότερον ἔγγραφο. Τὸ ἔχετε κλείσει, δὲν εἶνε ἀληθές; Θ' ἀνακριθῶσι πάντες ὅσοι συχναζοῦσιν εἰς τὴν ἀρχιεπισκοπήν.

— Μεγαλειότατε! ἀνέκραξεν ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἔντρομος ἐπὶ τῇ ιδέᾳ τῶν συνεπειῶν τοιαύτης ἀνακρίσεως.

— Ἐπὶ τέλους κάποιον πρέπει νὰ ὑποπτεύσθε, ἐπανάλαβεν ἡ μαρκησία.

— Ὑποπτεύομαι τῷ ὄντι ἕνα, κυρία. — Εἶνε ἐκ τῶν γραμματέων ἢ ἐκ τῶν ταξιόνων;

— Ὅχι, κυρία.

— Ποῖος εἶνε; Πῶς λέγεται;

— Δεβύτ.

— Νὰ τὸν ζητήσουν ἀμέσως.

— Δὲν εὑρίσκεται πλέον εἰς τὴν κατοικίαν μου.

— Θὰ τὸν εὔρουν; δόσατε μόνον τὰς ἀναγκαίας ἐνδείξεις.

— Παρήτησε τὴν ὑπηρεσίαν μου.

— Ἦτο λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐπιφορτισμένος τὰ τῆς βιβλιοθήκης σας; ἦτο ἀρχιεφοφύλαξ;

— Ἦτο εἰς τῶν θαλαμηπόλων μου.

— Ὅρισάτε ἀκριβῶς ποῦ εὑρίσκετο τὸ ἔγγραφο; θὰ ἐπιφορτίσω τὸν διευθυντὴν τῆς ἀστυνομίας.

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἠρυθρίασεν ἔτι μᾶλλον.

— Λοιπὸν; εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

— Δὲν ἠκούσατε, κύριε; εἶπεν ἡ μαρκησία.

— Θεέ μου!.. Μεγαλειότατε, καὶ σεῖς κυρία!..—ἐψέλλισεν ὁ ταλαίπωρος καταστενοχωρηθεὶς καὶ ἐνοήσας ἐκ τῶν διαστάσεων, ἃς ἐλάμβανεν ἡ ὑπόθεσις αὐτῆ, πόσον θὰ ἦτο συμφερότερον εἰς αὐτόν νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν — καθεὶς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἔχει τὰς ἀδυναμίας του.

— Εἶνε ἀληθές, εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

— Ἄς ἀκούσωμεν ποία εἶνε ἡ ἰδική σας, εἶπεν ἡ μαρκησία.

— Εἶμαι ἀφηρημένος, ὡμολόγησε θαρραλέως ὁ ἱεράρχης.

— Αὐτὸ εἶνε ἐλάττωμα, δὲν εἶνε ἀμαρτημα; ἀλλὰ δὲν εἴσθε τόσο ἀφηρημένος, ὥστε νὰ λησμονήσετε νὰ φυλάξετε τὸ ἔγγραφο, ἀφοῦ μᾶς ἐδείξατε πρὸ ὀλίγου τὸ κλειδίον τοῦ ἐρμαρίου. Δόσατέ μου τὸ κλειδίον αὐτό, εἶπεν ὁ βασιλεὺς; θὰ στείλω ἀμέσως τὸν πνευματικὸν μου καὶ τὸν Βοντὰν νὰ ἐρευνήσουν...

— Μεγαλειότατε, εὐαρεστήθητε νὰ μὲ

ἀφήσετε νὰ τελειώσω. Ἐλαβα τὴν τιμὴν νὰ καταστήσω ἤδη γνωστὸν εἰς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα ὅτι εἶμαι ἀφηρημένος. Δὲν ἔχω πεποίησιν εἰς τὸν ἑαυτόν μου καὶ διὰ νὰ μὴ ἀπολέσω τίποτε, ἀπέκτισα μίαν συνθήειαν...

— Νὰ θέτετε τὰ πάντα ἐν τάξει.

— Οὐδέποτε θέτω τι ἐν τάξει.

— Αὐτὸ εἶνε νόστιμον! εἶμαι περιεργος νὰ ἐνοήσω, εἶπεν ὁ Λουδοβίκος ΙΔ'.

— Ὡ! ἐγὼ ἐνοῶ πολὺ καλὰ! εἶπε διακόπτουσα ἡ κυρία Μαιντενῶν μετ' ὀξείας εἰρωνείας.

— Κυρία, εἶπεν ὁ ἀρχιεπίσκοπος, ἔχετε ἕνα μέγαν σάκκον, εἰς τὸν ὁποῖον πολλὰκις σὰς εἶδα νὰ ρίπτετε ἀναμιξὲ ἔγγραφα σας, ἐργόχειρα, θήκας καὶ αὐτὸ τὸ μανδύλιόν σας.

— Καὶ μὲ τοῦτο τί;

— Ἄλλ' ὑμεῖς, κυρία, εἴσθε ἡ ἐπιμέλεια καὶ ἡ τάξις προσωποποιημένη.

— Λοιπὸν; λοιπὸν;

— Λοιπὸν, ἐγὼ ὅστις δὲν ἔχω σάκκον, κλείω ὅλα τὰ ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα μὲ ἐνδιαφέρουν, εἰς ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ μέρος.

— Εἰς ποῖον; ἠρώτησαν ταυτοχρόνως ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ μαρκησία.

— Εἰς τὸ θαλάκιόν μου, ἐπιθύρῃσεν ὁ ἀρχιεπίσκοπος μὲ φωνὴν τόσο ἀσθενῆ, ὥστε θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ γίνῃ καταληπτὸς, ἀνευ σχεδὸν τοῦ ἀδιοράτου νεύματος, δι' οὗ συνώδευσε τὴν φράσιν.

— Καὶ μετὰ τὸ θαλάκιον, κύριε ἀρχιεπίσκοπε;

— Εἰς τὸ ἐρμάριον.

— Ὅχι; πρὸ τοῦ ἐρμαρίου, βεβαίως, θὰ ἐξάγατε τ' ἀντικείμενα ἐκ τοῦ θαλακίου σας.

— Οὐδέποτε!

— Πῶς κάμνετε τότε;

— Κλείω τὸ... θαλάκιον ὅπως ἔχει εἰς τὸ ἐρμάριον, καὶ ὅταν λάβω ἀνάγκην ν' ἀνεύρω μίαν σημείωσιν, ἢ νὰ συμβουλευθῶ ἐν ἔγγραφῳ, προσκαλῶ τὸν θαλαμηπόλον μου καὶ ἐρευνῶμεν ὁμοῦ ἐντὸς τοῦ... θαλακίου, τὸ ὁποῖον ἔφερα τὴν ἡμέραν περὶ ἧς πρόκειται.

Ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ κυρία Μαιντενῶν, μὲ ὅλην τὴν σοβαρότητα τῆς περιστάσεως, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ κρατηθῶσιν ἐπὶ πλέον. ἐκύτταξαν ἀλλήλους, προσέβλεψαν τὸν ἀρχιεπίσκοπον, οὐτινος ἡ μορφή εἶχε τὰς ἀποχρώσεις ὄλων τῶν χρωμάτων τῆς ἱριδος κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, καὶ ἀναλογιζόμενοι τὴν συλλογὴν ἐκείνην τῶν πλήρων θαλακίων, ἅτινα περιείχοντο ἐντὸς τοῦ ἐρμαρίου τοῦ ἀρχιεπισκόπου, ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἐκραγῶσιν εἰς γέλωτας.

Κατ' εὐτυχίαν, ὁ βασιλεὺς οὐδέποτε ἐγέλα. Ἐδῆξε τὰ χεῖλη μέχρις αἵματος διὰ νὰ μὴ μειδιάσῃ. Ἡ κυρία Μαιντενῶν ἤκουσε τὴν γηραιὰν θεραπαίνδα τῆς, τὴν δεσποινίδα Νανῶν Βαλιῆν κατεχομένην ὑπὸ ζωηροτάτης ἰλαρότητος εἰς τὸν παρακείμενον διάδρομον καὶ διὰ νὰ μὴ πάθῃ τὸ αὐτό, ἐδέησε νὰ καταβάλλῃ πᾶσαν τὴν δύναμιν τῆς θελήσεώς τῆς.

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἀπέμασσε τὸν ἰδρωτὰ του, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἐξελάμβανον αὐτὸν ἀντὶ δακρύων.

— Τέλος πάντων, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ἐνθυμήθητε, κύριε ἀρχιεπίσκοπε, ποῖον θαλάκιον ἐφέρετε τὴν ἡμέραν τῆς τελετῆς ἐκείνης, καὶ ἀνευρέτέ το.

— Αὐτὸ ἔπραξα, ἀλλὰ τὸ θαλάκιον δὲν ἀνευρέθη.

— Καὶ ὁ θαλαμηπόλος;

— Ἐφυγε πρὸ ἑνὸς μηνὸς περίπου. Οἱ ἄλλοι μου ὑπηρετῶν διατείνονται ὅτι πολλὰ τῶν ἀναξυρίδων μου... τῶν θαλακίων μου, ἤθελα νὰ εἶπω, ζητῶ συγγνώμην, Μεγαλειότατε, τὰ ἐπώλησεν ὁ ἄχρειος ἐκεῖνος. Δι' αὐτὸ τὸ συμβᾶν μὲ βλέπετε τόσο τεθλιμμένον καὶ ἀπελπιν. Θὰ χάσω τὸν νοῦν μου, Μεγαλειότατε.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ δυστυχὴς ἀρχιεπίσκοπος, ἐβύθισε τὸ πρόσωπόν του ἐντὸς τοῦ μανδυλίου του. Ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ κυρία Μαιντενῶν ἔμειναν ἀκίνητοι, ἀναλογισθέντες καὶ αὐτὴς τὴν σοβαρότητα τῆς περιστάσεως.

Ἡ μαρκησία ἔστρεψε τὰ νῶτα πρὸς τὸν κύριον Ἄρλαϊ. Ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' ἐστέναξε καὶ εἶπε:

— Κύριε ἀρχιεπίσκοπε, πολλὴν δυσἀρεσκίαν μᾶς ἐπροξενήσατε!

Ὁ βασιλεὺς οὐδέποτε εἶχεν ἐκφρασθῆ τοιοῦτοτρόπως, οὐδ' ὅταν ἐπρόκειτο περὶ τῆς ἀπωλείας σοβαρᾶς πινος μάχης.

Ὁ κύριος Ἄρλαϊ ἐξῆλθεν ὀπισθοδρομῶν, ἐνῶ ἐξέσπα ἤδη βιαίως ἡ ὀδύνη του.

Τότε μεταξὺ τῶν δύο συζύγων, ἀπομεινάντων μόνων, ἤρχισεν ἡ ἀληθὴς σκηνή, ἧς ἐκείνη τὴν ὁποῖαν διηγήθημεν ὑπῆρξε μόνον τὸ προανάκρουσμα.

Λήγοντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Γ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μᾶς ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Δ' ἔτος παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν των, καθότι διακόπτεται ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς πάντα μὴ προπληρώσοντα.

ΔΩΡΕΙΤΑΙ

εἰς τοὺς κκ. Συνδρομητὰς τοὺς προπληρώνοντας τὴν ἐτησίαν συνδρομὴν των, ὡς καὶ εἰς τοὺς νέους ἐγγραφησομένους:

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΒΑΛΑΒΑΝΗ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

κομψὸν τομιδιὸν περιέχον: τὴν *Εἰρήνην*, τὴν *Δύστηνον Γυναῖκα*, τὴν *Φωτεινὴν*, τὸν *Λακωνισμόν*, τὰ *Στρογγυλὰ Λόγιον*, *Μεθύσου Τέλος*, τὸν *Εὐτυχὴ Γάμον*, καὶ τὴν *Ζηλοτυπίαν*.

FORTUNE BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Γ

Ἐν Παρισίοις ἐξυπνᾷ ἀργὰ ὁ κόσμος, καὶ δι' αὐτὸ κατὰ τὴν ἐνάτην τῆς πρωίας τὰ καφενεῖα εἶνε ἀκόμη κενὰ σχεδόν.

Οἱ ὑπάλληλοι, μεταβαίνοντες εἰς τὰ γραφεῖά των, δὲν ἔχουσι καιρὸν διὰ νὰ ὑπάγωσιν ἐκεῖ, οἱ δὲ ἔχοντες τὰς ἰδίας ὑποθέσεις δὲν προγευματίζουσι πρὸ τῆς μεσημβρίας.

Τοῦτο κάλλιστα γνωρίζουσιν οἱ διευθυνταὶ τῶν καφενεῶν καὶ δὲν σπεύδουσι νὰ ἀνάψωσι φωτιά, χάριν τῶν κατὰ τύχην διερχομένων ἐκεῖθεν.

Δὲν εἶνε ἄπορον λοιπὸν πῶς τὴν ἐπαύριον τῆς ἐσπερίδος τοῦ κυρίου Δορζέρ, νεανίας τις εἰσελθὼν εἰς μέτρον τι καφενεῶν τῆς ὁδοῦ Ροσσέ, εὗρεν ἀκόμη τὸν ὑπὸ πρῆτον καθαίροντα τὸ δάπεδον τῆς αἰθούσης καὶ τὰς τραπέζας.

Οὐδεὶς πελάτης εἶχεν ἔτι εἰσελθεῖν.

Ἡ μοναξιά αὐτῆ δὲν ἀπῆρσκε βέβαια τὸν νεήλυδα, διότι εἰσῆλθεν ἀψήφῶν τὰ νέφη τοῦ κονιορτοῦ καὶ ἔσπευσε νὰ καθήσῃ παρά τινα γωνίαν.

Ἄν καὶ ἀπλούστατα ἐνδεδυμένος καὶ φέρων πῖλον χαμηλὸν καὶ μαλακὸν ἦν κομψότατος· ἐφαίνετο δὲ ὅτι ἦν συνειθισμένος νὰ ὑπηρετῆται.

Ὁ ὑπηρετὴς διέκοψε τὴν ἐργασίαν του καὶ ἔσπευσε εὐγενῶς νὰ ἐρωτήσῃ τί θέλει ὁ κύριος.

Ὁ κύριος διέταξε σοκολάτιαν καὶ ἀμέσως ἐξεδίπλωσεν ἐφημερίδα, ἐκλέξας αὐτὴν μεταξὺ τῶν ἐκεῖ παρατεθειμένων.

Δὲν ἐνδιαφέρετο οὐδὲ διὰ τὴν πολιτικὴν αὐτῆ διὰ τὰς εἰδήσεις τῆς ἡμέρας, ἐπειδὴ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὰ βλέμματά του ἔρριψεν ἐπὶ τῆς τετάρτης σελίδος, πεπληρωμένης ἀπὸ μακρὰς στήλας εἰδήσεων, ἣν ἀνέγνωσεν ἐν προσοχῇ, ὡς ζητῶν πληροφορίαν, τὴν ὁποίαν ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ εὕρῃ.

Καὶ πράγματι ἐπέτυχε, διότι ἐξαγαγὼν τοῦ θυλακίου του σημειωματάριον ἀντέγραψε τὴν κατωτέρω εἰδήσιν :

«ΒΟΡΕΙΟΣ ΚΑΙ ΝΟΤΕΙΟΣ ΑΜΕΡΙΚΗ. Γενικὸν πρακτορεῖον πληροφοριῶν. Πληροφορίαι δίδονται δωρεὰν περὶ τῆς καταλληλοτέρως τοποθετήσεως κεφαλαίων εἰς τὰς δύο ταύτας χώρας. Εἰς μεταλλεῖα, γεωργικὰς ἐργασίας καὶ βιομηχανικὰς ἐπιχειρήσεις. Θέσις προσοδοφόρος, κατὰλληλος εἰς τὸν σχηματισμὸν περιουσίας, εἶνε πάνποτε βεβαία δι' ἄνδρα νοήμονα.

» Ἐξόδα μεταβάσεως πληρόνονται πρὸς τοῦ πρακτορείου. Προκαταβολὴ χρημάτων ἀνταποκριτικῆ ἐν Ἀβρῆ, Ἀμβούργῳ, Λιβερπούλ, καὶ ἐν ἀπάσις ταῖς πρωτευούσαις πόλεσι τῆς Ἀμερικῆς.

» Ἀπευθυντέον ἀπὸ τῆς ἐνάτης μέχρι

τῆς μεσημβρίας εἰς τὸν κύριον Βριάρην, ἐν ὁδῷ Μπιανφαιζάνς. 44.»

Ἄναμφισβήτητον ὅτι, ὁ νέος φυλάττων τὸ ἀντίγραφον ἐν τῷ χαρτοφυλακίῳ, ἐζήτησε πέραν τοῦ Ὄκεανοῦ θέσιν τινὰ εἶτε δι' ἑαυτὸν εἶτε διὰ τὰ κεφάλαιά του.

Καὶ τὸ τελευταῖον βεβαίως εἶνε τὸ πιθανότερον, διότι ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ του καὶ τῶν τρόπων του ἐφαίνετο ὅτι εἶχε πλέον ἢ ὅσον ἀπῆτει ἢ πληρωμὴ ἐνὸς προγεύματος.

Ἐκ πρώτης ὄψεως ὁ ἐξετάζων αὐτὸν τὸν κατέτασσε μεταξὺ τῶν καθὼς πρέπει, ἂν καὶ ἀληθῶς ἡ τάξις αὐτῆ ἠυρύνθη λίαν, περιλαμβάνουσα νῦν ἀπέραντον βαθμολογικὴν κλίμακα τοιούτων.

Πιθανὸν ὅτι ὁ ἀγνωστος ἦτο νέος τις τοῦ κόσμου καὶ τῶν διασκεδάσεων καταληφθεὶς ὑπὸ στιγμιαίας μανίας νὰ διαθέσῃ τὰ κεφάλαιά του εἰς κερδοσκοπικὴν τινὰ ἐπιχείρησιν. Ὅπως δὴποτε ὅμως, ἐφαίνετο ἥμισυ ἐνδιαφερόμενος ἐὰν τὸν ἔβλεπον προγευματίζοντα εἰς καφενεῖον τρίτης τάξεως, διότι ἐκάθησεν οὕτως ὥστε νὰ ἔχη ἐστραμμένα τὰ νῶτά του πρὸς τὴν ὁδὸν καὶ περὶ πλέον κατεβίβασε τὸν ταξειδιωτικὸν πῖλόν του μέχρις ὀφρῶν.

Τὸ πρόσωπόν του ὅμως εἶχε τι, τὸ ὁποῖον δὲν λησμονεῖ τις εὐκόλως· ἐὰν δέ τις τῶν πελατῶν τοῦ κυρίου Δορζέρ εἰσῆρχετο ἐκεῖ, ἤθελε βεβαίως ἀναγνωρίσει τὸν πρῶτον γραμματέα τοῦ τραπεζίτου τῆς ὁδοῦ Σουρέζνης.

Καὶ μῶλα ταῦτα ὁ Ροβέρτος κατὰ πολὺ μετεβλήθη. Ἦν ὠχρὸς καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐκοιλάνθησαν, τὰ δὲ χαρακτηριστικά του προσέλαβον ἔκφρασιν τινὰ λύπης καὶ ἀνησυχίας. Αἰ κινήσεις του ἦσαν βίαιαι καὶ ἡ φωνὴ σύντομος.

Ὡς ἂν εἰ ἀπεσκληρύνετο κατὰ κινδύνου ὃν προεῖδεν. Ἦν εὐκόλον νὰ μαντεύσῃ τις ὅτι ὑπέφερε καὶ ὑποφέρει ἔτι.

Ἡ στάσις του ἦν ὁμοία σχεδὸν πρὸς στρατιώτου διελθόντος ἐν φρουρᾷ κοπιῶδη νύκτα καὶ ἀναμένοντος τὴν προσβολήν.

Ἐφαγε ρεμβὸς τὴν σοκολάταν καὶ τὸν ἀρτίσκον ἐντὸς εἴκοσι λεπτῶν, ἐπλήρωσε καὶ ἐξῆλθεν ἰδὼν τὴν ὥραν εἰς τὸ ὠρολόγιόν του.

Κατῆλθε τὴν ὁδὸν Ροσσέ καὶ ἔστρεψε πρὸς τὰ δεξιὰ εἰς τὴν ὁδὸν Μπιανφαιζάνς, τῆς ὁποίας ἀνέγνω τ' ὄνομα ἐπὶ τῆς πινακίδας.

Ἡ οἰκία ἦν ἐζήτη, ἦτο καλοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ εὕρισκετο πρὸς τὸ ἄκρον. Ἡ πρόσοψις οὐδὲν ἔφερε σημεῖον ἐμπορικοῦ ἢ βιομηχανικοῦ γραφείου. Ὅθεν ὁ Ροβέρτος ἀπετάθη πρὸς τὸν θυρωρὸν διὰ νὰ πληροφορηθῇ ποῦ ἦτο τὸ πρακτορεῖον τῆς Ἀμερικῆς.

— Ὁ κύριος Βριάρης ; ἠρώτησε φωνῆ τις ἐκ τοῦ βᾶθους τοῦ θυρωρείου, εἶνε εἰς τὴν εἴσοδον, ἀριστερά.

Ἡ εἰδοποίησις αὐτῆ ἐδήλου ὅτι ὀλόκληρον τὸ προσωπικὸν τῆς διεθνούς διοικήσεως ἀπετελεῖτο ἐκ μόνου τοῦ κυρίου Βριάρη.

Τοῦτο ὀλίγον ἐνδιέφερε τὸν Ροβέρτον.

Ἐπρωτίμα μάλιστα νὰ δυνηθῇ ν' ἀποφύγῃ τοὺς πολλοὺς ὑπαλλήλους περιέργους καὶ φλυαρούς.

Ὁ κύριος Βριάρης θὰ ἦτο βεβαίως ἀνθρωπος ἐχέμυθος, δίδων τὰς πληροφορίας ἐν ἰδιαιτέρῳ συνεντεύξει, ὡς ἐπεθύμει καὶ ὁ Ροβέρτος. Ἔστη πρὸ τῆς θύρας καὶ ἐκτύπησε.

Τῷ ἠνοιξεν ὑπηρετὴς ἐν οἰκοστολῇ, ὑψηλὸς καὶ χονδρὸς φέρων μεγάλας παραγναθίδας. Τὸν παρετήρησεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν καὶ χωρὶς νὰ εἰπῇ λέξιν τὸν εἰσήγαγεν ἄμω ὡς ἤκουσε τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου Βριάρη.

Ἐπὶ τῶν θρονίων τοῦ ἀντιθαλάμου ἐκοιμῶντο δύο ἕτεροι ὑπηρεταὶ ὁμοιομόρφως ὡς ὁ πρῶτος ἐνδεδυμένοι.

Πρακτορεῖον οὕτω φυλασσόμενον· θὰ ἦτο βέβαια πλούσιον, καὶ ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ σκέψει ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ ἐμακάρισεν ἑαυτὸν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐκλογῆς.

Ὁ ὁδηγὸς του τὸν ἔφερε διὰ περάσματος περιφρασσομένου ὑπὸ κιγκλίδων ἐμπετασμένων διὰ πρασίον ὑφάσματος, ὅπισθεν τῶν ὁποίων βεβαίως εἰργάζοντο πολυάριθμοι ὑπάλληλοι καὶ ἐκειθεν πρὸ θύρας, τὴν ὁποίαν ἠνοιξε χωρὶς νὰ κτυπήσῃ.

Ὁ Ροβέρτος εὐρέθη κκτέναντι ἀνδρὸς καθήμενον πρὸ τραπέζης καταφόρτου ἐκ χαρτίων.

Τὸ δωμάτιον, ἔχον ἄλλως καὶ χαμηλὴν ὀροφήν, ἐφωτίζετο ὑφ' ἐνὸς παραθύρου ὅπισθεν τοῦ ἐργαζομένου ἀνδρός, οὕτινος τὸ πρόσωπον εὕρισκετο ἐν σκοτεινῷ.

Ἐπὶ τῶν τοίχων προσερείδοντο σκευοθηκαὶ πλήρεις φακέλων καὶ ἐγγράφων. Ὁρολόγιον ἐκ μέλανος μαρμάρου περικοσμούμενον ὑπὸ χαλκίνου ἀγαλματίου, παριστῶντος τὸν Κολόμβον, ἦν τεθειμένον ἐπὶ τῆς ἐστίας, ἔνθα ἔκαιε γαιάνθραξ. Τρία ψιάθινα καθίσματα ἀνέμενον ἐπισκέπτας.

Τὰ ἐπιπλα δὲν ἦσαν πολυτελῆ, ἀλλὰ καινουργῆ, ὁπόθεν συνεπέρανέ τις ὅτι τὸ πρακτορεῖον δὲν ἐλειτούργει πρὸ πολλοῦ. Τὴν ἡλικίαν τοῦ ἐν τῷ γραφεῖῳ κυρίου δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ὀρίσῃ τις. Ἦτο ξανθὸς εἰς ἄκρον καὶ δροστής ὡς νεανίας, ἐνδεδυμένος μετὰ μεγίστης καλαισθησίας καὶ φέρων διόπτρας χρυσαῖς. Τὸ πρόσωπόν του, ἂν καὶ ἐν τῇ σκοτίᾳ εὕρισκόμενον, ὅμως ἐδείκνυε φυσιογνωμίαν ἀρκετὰ χαρίεσσαν.

Ὁ νέος, λαβὼν καθίσμα, μετὰ προηγουμένην εὐγενεστάτην διὰ χειρονομίας πρόσκλησιν, ἐζήτησε τὸν κύριον Βριάρη.

— Εἶμ' ἐγώ, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Ἐταιρίας. Εἰπέτε μου, σὰς παρακαλῶ, εἰς τί ὀφείλω τὴν τιμὴν τῆς ἐπισκέψεώς σας ;

— Ἦθελα νὰ λάβω πληροφορίας δι' ἐν Κράτος τῆς Ἀμερικανικῆς Ὀμοσπονδίας, καὶ εἶδα εἰς τὴν ἐφημερίδα . . .

— Ὅτι εἴμεθα οἱ κατὰλληλοι πρὸς τοῦτο. Μάλιστα, κύριε, μάλιστα. Δὲν ἐμπορούσατε ν' ἀπευθυνθῆτε καλλίτερα ; ἔχομεν σχέσεις κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν Καλλιφορνίαν, τὸ Μεξικόν, τὴν Λουϊζιάνην . . .

— Πρωτιμῶ τὸ Κολοράδον.

— "Α! εἶσθε τυχερός. Ἐκεῖ ἀκριβῶς ἔχομεν ἐν μεταλλεῖον, τὸ ὁποῖον μᾶς δίδει κέρδη ἀξιόλογα. Ὡστε, κύριε, ἐπανελάβην ὡς ἐν παρόδῳ ὁ κύριος Βριάρης, δὲν ἔρχεσθε νὰ ζητήσετε θέσιν;

— Πιθανόν. Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰς πληροφορίας, τὰς ὁποίας θὰ λάβω. Ἐὰν εὕρω θέσιν, ἢ ὁποία μὲ συμφέρει, θὰ λάβω μέρος, καὶ θὰ δεχθῶ ὑπηρεσίαν ἐπὶ μισθῷ ἀξιοπρεπεῖ.

— Θὰ πάτε λοιπὸν εἰς τὴν Ἀμερικὴν;

— Βέβαια. Καὶ ἴσα ἴσα θέλω νὰ φύγω ὅσῳ ἴσχυρῶς γρηγορώτερα. Καὶ ἂν ἀκόμη δὲν συνεννοηθῶ μαζὺ σᾶς, πάλι θὰ φύγω.

— Πολὺ καλὰ, κύριε. Δύναμαι νὰ μάθω πρὸς τίνα ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὀμιλῶ;

— Τ'ὄνομά μου; ἀδιάφορον. Τώρα πρόκειται περὶ τῶν πρώτων πληροφοριῶν.

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἀλλ' ἡ συνθήειά μας εἶνε ἀμετάβλητος. Αἱ πληροφορίες, τὰς ὁποίας τὸ πρακτορεῖόν μας δίδει εἰς τοὺς πελάτας του, εἶνε πολὺ ἐμπιστευτικαί, καὶ πρέπει νὰ γνωρίζομεν πρὸς τίνας τὰς δίδομεν.

— Δὲν θὰ κερδίσετε τίποτε, ὅταν σᾶς πῶ, πῶς ὀνομάζομαι Ροβέρτος, ἀπεκρίθη ὁ κ. δὲ Καρνοέλ.

— Ροβέρτος, ἐπανελάβην ὁ κ. Βριάρης ἀναλαβὼν γραφίδα, ἵνα σημειώσῃ τ' ὄνομα. Εἶπαμε Ροβέρτος. Τὸ βαπτιστικόν σας, παρακαλῶ μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, εἶνε τύπος ἀπλοῦς, ἀλλ' ὁ διευθυντὴς τῆς Ἐταιρείας, τὸν ὁποῖον ἀντιπροσωπεύω, τ' ἀπαίτει ὅλ' αὐτά.

— Ἐρρίκος Ροβέρτος, ἀπεκρίθη ὁ κ. δὲ Καρνοέλ μετὰ φανεράς ἀνυπομονησίας.

— Ἐπαγγελμα;

— Κανέν.

— Πολὺ καλὰ. Γράφω εἰσοδηματίας.

— Κατοικεῖτε;

— Μπουλβάρ Μπατιγριόλ, 209. Μήπως θέλετε νὰ γνωρίσετε τὴν ἡλικίαν μου καὶ τὸν τόπον τῆς γεννήσεώς μου; ἤρωτησεν εἰρωνικῶς ὁ κ. δὲ Καρνοέλ.

— "Ὅχι, κύριε. Δὲν μᾶς χρειάζονται. Αἱ πληροφορίες, τὰς ὁποίας εἶχατε τὴν καλοσύνην νὰ μὲ δώσετε, ἀκοῦσι.

— Ἐλπίζω λοιπὸν, ὅτι θὰ θελήσετε νὰ μὲ πληροφορήσετε καὶ σεῖς, ἀντὶ νὰ μ' ἐρωτᾶτε.

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας, κύριε. Ἐπιτρέψατέ μοι ὅμως νὰ εἰδοποιήσω τὸν ὑπρέτην νὰ εἰπῇ εἰς ἓνα πελάτην νὰ περιμένῃ ἄμα ἔλθῃ, ἐπειδὴ δὲν θέλω νὰ μᾶς διαταράξουν.

— Ὁ κύριος Βριάρης ἐπίεσεν ἠλεκτρικὸν κωδώνιον, τοποθετημένον εἰς μικρὰν ἀπ' αὐτοῦ ἀπόστασιν καὶ ὁ γίγας ὑπρέτης ἐφάνη. Ἐδύνατό τις νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ἐπερίμενον ὀπισθεν τῆς θύρας.

— Ὁ ἀρχηγὸς του τῷ ἔκαμε νεῦμα νὰ πλησιάσῃ καὶ τῷ ὠμίλησεν εἰς γλῶσσαν, τὴν ὁποίαν ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ δὲν ἐνόησεν. Ἡ συνδιάλεξις ὑπῆρξε βραχεία, ἀλλ' ὁ κύριος Βριάρης εἶπε βεβαίως περὶ σσότερα ἀπ' ὅσα ἔπρεπε διὰ τὸσφ μηδαμινὴν ἐργασίαν.

— Ὁ ὑποδέστερος ἐφάνετο βλαξ καὶ ἀ-

ναμφιβόλως δὲν ἦτο ὅλως ἀνωφελὲς νὰ τῷ ἐξηγήσῃ τί ἔδει νὰ κάμῃ.

— Συγγνώμην κύριε, ἐπανελάβην ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Ἀμερικανικῆς ἐταιρείας. Τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν τὸν ἔφερα ἀπὸ τὸ Περναμπουκὸν τῆς Βραζιλίας, ὅπου ἔμεινα πολὺν καιρὸν δι' ὑποθέσεις. . . Μόλις ἐννοεῖ τὰ γαλλικὰ καὶ ὅταν ἀκόμη τοῦ ὀμιλῶ τὴν γλῶσσά του πάλιν εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ τοῦ ἐπαναλαμβάνω τοὺς λόγους μου. Τώρα εἴμεθα μόνοι καὶ ἐμποροῦμεν νὰ πραγματευθῶμεν τὴν ὑπόθεσίν σας.

— Περιέργον ἐσκέπτετο, ὁ Ροβέρτος. Δὲν ἄκουσα νὰ μιλῶν ποτὲ πορτογαλλικὰ καὶ ὅμως μοῦ φαίνεται πῶς γνωρίζω τὸν τόνον τῆς διαλέκτου αὐτῆς.

— Ἐλέγαμεν λοιπὸν, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος Βριάρης, ὅτι σκέπτεσθε νὰ πάτε εἰς τὸ Κολοραδὸν διὰ νὰ χρησιμοποιήσετε τὰς γνώσεις σας καὶ τὰ κεφάλαιά σας. Ἄ! ἐξαίρετος ἰδέα, κύριε. Τὸ Κολοραδὸν ἔχει μέλλον καὶ ἄνθρωπος ἐπιχειρηματίας ἐκεῖ, μπορεῖ νὰ σχηματίσῃ κολοσιαιάν περιουσίαν. Ἐχομεν λοιπὸν, καθὼς σᾶς εἶπα, ἐκεῖ ἓνα μεταλλεῖον, εἰς μίαν μικρὰν πόλιν, εἰς τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Δένβερ, μίαν μικρὰν πόλιν ὀνομαζομένην Γκόλντεν Δίτσι. . . ἡ χρυσὴ χώρα δηλαδή, ἢ ὁ τόπος τοῦ χρυσοῦ. Ὡραῖον ὄνομα, πλήρες ὑποσχέσεων, καὶ νὰ δῆτε ὅτι θὰ κρατήσῃ τὰς ὑποσχέσεις του. Πῶς σᾶς φαίνεται νὰ συνεταιρισθῆτε εἰς αὐτὴν τὴν ἐπιχειρήσιν;

— Ὡραία. Ἦθελα ὅμως νὰ ἤξευρα τὰ καθέκαστα καὶ πῶς ἠμπορῶ νὰ λάβω μέρος.

— Ὅπως σᾶς ἀρέσει, ἀγαπητὴ κύριε. Εἶσθε νέος ἰσχυρὸς καὶ δραστήριος. Αὐτὸ φαίνεται, καθὼς καὶ ὅτι ἔχετε καθὼς πρέπει ἀνατροφήν. Βέβαια ἔχετε μερικὰς ἐπισημονικὰς γνώσεις.

— Πολὺ ὀλίγας· ὅσα μανθάνουν διὰ νὰ εἰσελθῶν εἰς τὸ Σὲν-Σύρ.

— Ἐξαιρετικά. Κατὰ πρῶτον δυνατόν νὰ συνεργασθῆτε ἐπωφελῶς εἰς ἀναζητήσιν χρυσοφόρων καὶ ἀργυροφόρων φλεβῶν· ἐκεῖ πειρὰ θὰ ἀποκτήσετε καὶ τὴν πείραν, ἢ ὁποία σᾶς λείπει.

— Ἐνα πρᾶγμα ὅμως πρέπει νὰ ἔξευρετε. Μεταχειριζόμεθα πρᾶκτορας ἀσφαλεῖς. Πρέπει λοιπὸν καὶ οὗτοι νὰ ἐνδιαφέρωνται χρηματικῶς εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου, τουτέστι νὰ καταθέτωσι χρηματικὸν κεφάλαιον.

— Ὅπως δῆποτε τοῦτο εἶνε ἐπωφελὲς δι' αὐτούς, ἐπειδὴ τὰ χρήματά των ἀποφέρουσιν ἑκατὸν τοῖς ἑκατὸν τοῦλάχιστον.

— Αὐτὸ ἀκριβῶς ζητῶ: ἐργασίαν ἢ ὁποία νὰ μοῦ ἐπιτρέπῃ νὰ ζῶ, χωρὶς νὰ ἐγγίζω τὰ κεφάλαιά μου.

— Πολὺ καλὰ, κύριε. Τώρα μένει νὰ ἐρωτήσω καὶ τί ποσὸν θὰ διαθέσετε.

— Πενήντα χιλιάδας φράγκα περίπου. Ἄλλὰ θέλω νὰ φυλάξω τὰς δέκα διὰ τὰς ἰδιωτικὰς μου ἀνάγκας.

— Πρέπει νὰ σᾶς γνωστοποιήσω ὅτι ἡ ἐταιρεία θ' ἀνυπαλάσῃ τὰ ἐξοδα τοῦ ταξιδίου σας καὶ ὅτι θὰ σᾶς προσδιορίσῃ μισθὸν πολὺ συμφερτικόν. Ὅπως δῆποτε

εἶσθε ἐλεύθερος νὰ ὀρίσετε σεῖς τὸ ποσόν, τὸ ὁποῖον θὰ διαθέσετε. Δύνασθε νὰ καταθέσετε τὸ ποσὸν ἀμέσως;

— Ἐχω μαζὺ μου τὰ τραπεζικὰ γραμματία. Δὲν ὑποθέτω ὅμως ὅτι θὰ θελήσετε νὰ σᾶς τὰ καταθέσω χωρὶς νὰ λάβω λεπτομερεστέρως πληροφορίας;

— "ὦ! εἶπεν ὁ κύριος Βριάρης, λαμβάνων ὕφος προσβληθέντος. Αὐτὰ τὰ πρᾶγματα δὲν γίνονται εἰς σοβαρὰς ἐπιχειρήσεις. Ἐννοοῦμεν οἱ πελάται μας νὰ παραχωρῶσι τὰ κεφάλαιά των ἐν πλήρει γνώσει τοῦ πρᾶγματος. Καὶ σεῖς τότε μόνον θὰ τὰ καταθέσετε, ἀφοῦ ἐν ἀνέσει ἐξετάσετε πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν ἐταιρείαν· σᾶς συμβουλεύω μάλιστα νὰ μὴ συνεταιρισθῆτε ἀνευ σκέψεως.

— Εὐχαριστῶ, ἀλλ' ὅμως ἤθελα ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον ν' ἀποφασίσω ἢ τὸ ἐν ἢ τὸ ἄλλο, διότι βιάζομαι ν' ἀναχωρήσω. Θὰ σᾶς εἶμαι λοιπὸν ὑπόχρεος ἂν συμπληρώσετε τὰς πληροφορίας ποῦ μοῦ ἐδῶκατε.

— Ἐπεθύμουν καὶ ἐγὼ πολὺ τοῦτο, ἀλλὰ ὅλα τὰ ἔγγραφα, τ' ἀφορῶντα εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, εἶνε κατατεθειμένα εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κυρίου Διευθυντοῦ καὶ μὲ ἐκεῖνον πρέπει νὰ συνεννοηθῆτε.

— Πότε ἴσχυρῶς νὰ τὸν ἴδω.

— Σήμερα, εἰς τὰς τρεῖς.

— Εἰς τὰς τρεῖς. . . ὄχι. . . δὲν θὰ εἶμαι ἐλεύθερος.

— Τότε πρέπει νὰ περιμένετε αὔριον. . . ἀλλ' οὔτε, ὁ κύριος διευθυντὴς αὔριον θὰ προεδρεύσῃ τοῦ Συμβουλίου τῆς διοικήσεως. Τὸ Σάββατον εἶνε προσκεκλημένος εἰς συνέδριον τῶν μετόχων. . . Τὴν Κυριακὴν πηγαίνει εἰς τὸ κυνηγι. Μάγον τὴν Δευτέραν θὰ τὸν ἴδῃτε.

— Δὲν ἴσχυρῶς νὰ περιμένω ὡς τότε, εἶπεν ὁ νέος προετοιμαζόμενος νὰ ἐγερθῇ.

— Ἄλλὰ τότε, ἐπανελάβε ζωηρῶς ὁ κύριος Βριάρης, διατὶ νὰ μὴ πάτε σήμερα τὸ πρῶτ;

— Ποῦ;

— Εἰς τὸ σπίτι του, εἰς τὸ μέγαρόν του. . . ὁδὸς Βιγριὺ. . . πλησίον τοῦ πάρκ Μονσῶ.

— Καὶ θὰ μὲ δεχθῇ;

— Ἐχει πολλὰς ἀσχολίας, ἀλλὰ θὰ σᾶς δώσω δύο λέξεις, τὰς ὁποίας δίδετε εἰς τὸν θαλαμηπόλον του. . .

— Ὁ Ροβέρτος ὑπέδειξε διὰ κινήματος ὅτι ἠννόει. Ἀναμφιβόλως ἡ πρότασις δὲν τῷ ἦτο εὐάρεστος.

— Τὸ πρᾶγμα ὅμως συμβιβάζεται καλλίτερον, ἐπανελάβην ὁ κύριος Βριάρης. Μοῦ ἐμήνυσεν ὁ κύριος διευθυντὴς νὰ περάσω εἰς τὰς δέκα ἀπὸ 'κει' θὰ μοῦ ἔστειλε βέβαια καὶ τὸ ἀμάξι του. Θέλετε νὰ πάμε μαζὺ;

— Μὰ περιμένετε νομίζω ἓνα πελάτην.

— Ὁ πελάτης θὰ περιμένῃ. Ἄρκει ὅτι θὰ σᾶς εὐχαριστήσω.

— Ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ ἐσκέφθη προτοῦ ἀποκριθῆ.

— Θὰ τελειώσωμεν γλήγορα, εἶπεν ὁ ἀξιόλογος ἀντιπρόσωπος τῆς Ἐταιρείας. Ἦ ὁδὸς Βιγριὺ εἰν' ἐδῶ κοντά. Τᾶλογα

τοῦ κυρίου διευθυντοῦ τρέχουν σὺν ἀνεμος, καὶ ὁ ἴδιος εἶνε πολὺ ταχὺς εἰς τὰς ὑποθέσεις του. Σὲ εἰκοσι λεπτὰ θὰ σὰς 'πῆ ὅ,τι ἔχετε ἀνάγκη νὰ μάθετε καὶ πρὶν τὸ μεσημέρι θὰ ἔχετε κάμη καὶ τὴν ἀπόφασίν σας.

— Ἄς εἶνε, εἶπεν ὁ Ροβέρτος, τὸν ὁποῖον ἡ τελευταία αὕτη παρατήρησις ἐνδιέφερον ἰδιαζόντως.

— Σὰς παρακαλῶ, μὴ στιγμὴν ἐπιτρέψατέ μου. Θὰ δώσω μερικὰς ὁδηγίας, ἂν μὲ ζητήσουν κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου.

Ὁ κ. Βριάρης ἠγέρθη καὶ ἐξῆλθε τοῦ γραφείου. Ὁ Ροβέρτος ὄρθιος μικρὸν τὸν ἐπερίμενε μετὰ πέντε λεπτὰ ὁ πράκτωρ ἐπανῆλθεν, ἐφόρει τὸ ἐπανωφόριόν του καὶ ἐκράτει τὸν πῖλον ἐν χειρὶ.

— Τὸ κουπέ τοῦ κυρίου διευθυντοῦ εἶνε εἰς τὴν θύραν, εἶπε, καὶ ἂν θέλετε νὰ μὲ συνοδεύσετε. . .

Ὁ κ. δὲ Καρνοέλ, συνοδεύων αὐτόν, ἐπανεῖδε τοὺς δύο ὑπνρέτας καθήμενους ἐπὶ τῶν θρονίων, ἐκτὸς τοῦ κολοσσού, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο ἐκεῖ, ἀλλ' ἐκάθητο παραπλευρῶς τῶ ἀμαξηλάτῃ τοῦ κ. διευθυντοῦ.

Ἡ ἀμαξα, λίαν πολυτελής, ἐσύρετο ὑπὸ δύο μελανῶν ἵππων, τῶν ὁποίων ἡ ἀξία ἦτο τοῦλάχιστον δέκα χιλιάδων φράγκων. Ὁ ἀμαξηλάτης, καὶ ἐκεῖνος δὲν ἐφαίνετο κατώτερος τοῦ ὄλου κατὰ τὴν ἐνδυμασίαν. Μόνον ὁ κολοσσὸς ἀπετέλει καταφανῆ τινα ἀντίθεσιν.

— Ἀναβῆτε, παρακαλῶ, κύριε, εἶπεν ἐπιχαρίτως ὁ κ. Βριάρης, ἀνοίγων τὴν θυρίδα.

Ὁ Ροβέρτος ἀνέβη ἀνευ ἐτέρας παρακλήσεως· ὁ κ. Βριάρης κατέλαβε τὴν θέσιν του παραπλευρῶς αὐτοῦ, καὶ τὰ ἄλογα ἀνεχώρησαν ἐν τριποδιασμῷ.

— Πέρνω, καθὼς βλέπετε, καὶ τὸν Βραζιλιανόν μου μαζύ, εἶπεν ὁ πράκτωρ, μαντεύσας ὅτι ὁ νέος πελάτης ἠπόρει διατὶ ὁ κολοσσὸς συνώδευε τὸν κύριόν του. Ὁ κύριος διευθυντῆς μου παρήγγειλε νὰ τὸν ὑπάγω. Φοβοῦμαι μήπως τὸν ἀποδιώξῃ. Ὁ ταλαίπωρος! ἐπειδὴ ἀγνοεῖ τὴν γλῶσσαν, δὲν ἔμπορεῖ νὰ κάμη καμμίαν ἐργασίαν. Ἡλιζα πῶς ἤθελεν ἐπὶ τέλους τὴν μάθει, ἀλλ' εἶνε χονδροκέφαλος, δὲν ἔμπορεῖ ἀκόμη νὰ ἐκφρασθῇ.

Ὁ κ. δὲ Καρνοέλ δὲν ἀπεκρίθη! Ἐλάχιστα τὸν ἐνδιέφερον, ἂν τὸ πρακτορεῖον τῆς Ἀμερικῆς ἀπέπεμπε τὸν ὑπνρέτην του ἐκεῖνον, τὸν ὁμοιάζοντα πρὸς τυμπανιστήν. Οὐδ' ἐφρόντιζε πολὺ νὰ συνάψῃ ὁμιλίαν πρὸς τὸν ξανθὸν καὶ γλυκὺν ἐκεῖνον κύριον, διότι ὀλίγην ἐμπιστοσύνην τῷ ἐνέπνεεν.

Ἄλλως τε ὁ Ροβέρτος κατ'ἐκείνην τὴν στιγμὴν περὶ παντὸς ἄλλου ἐσκέπτετο ἢ περὶ Κολοράδου. Ἐσυλλογίζετο ὅτι κατὰ τὰς τρεῖς, πιθανὸν νὰ ἴδῃ τὴν Ἀλίκτην, νὰ τῇ ὁμιλήσῃ καὶ νὰ ἐξομολογηθῇ τὰ ἐν τῇ καρδίᾳ του, καὶ, ὡς ἐσκέπτετο, ἐκείνη ἢ συνέντευξις θὰ ἀπεφάσιζε περὶ τῆς τύχης του. Καὶ δὲν ἀπηλπίζετο, διότι ἂν ἡ δεσποινὴς Δορζέρ συγκατένευε νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης, ἐδήλου ὅτι τὸν ἠγάπα καὶ ὅτι ὑπέκυψεν εἰς τὴν θέλησιν

πατρὸς ὠργισμένου κατὰ τοῦ ἀπόντος.

Ὁ πράκτωρ δὲν εἶχεν ἐπαινέσει ἀδίκως τοὺς ἵππους τοῦ διευθυντοῦ του· ἔτρεχον ἀληθῶς ὡς ὁ ἀνεμος, καὶ χωρὶς νὰ ἐπιβραδύνωσι τὸ βᾶδισμὰ των ἀνέβησαν τὸ πρᾶνὲς τοῦ μπουλβάρ *Μαλέριμ*.

Αἱ ὕαλοι τῆς ἀμάξης τοὺς ἐπροφύλαττον ἀπὸ τοῦ ψύχους, ἀλλὰ δὲν ἐμπόδιζον τὴν δυστυχῆ ἐραστὴν νὰ βλέπῃ τοὺς κατ'εργομένους τὴν ὁδὸν *Σουρέλτρε*.

Τί θὰ ἐδίδεν, ἂν ἠδύνατο, ὡς ἄλλοτε, νὰ διέλθῃ τὸ κατώφλιον τοῦ μεγάρου, ὅπου ἔζη ἡ Ἀλίκτη! Ἡδὴ μόνον τὴν νύκτα ἐτόλμα νὰ πλησιασῃ, ὡς τὴν προτεραιὴν πλανηθεὶς μίαν ὥραν πρὸ τοῦ οἴκου τῆς.

Καὶ ὡς ἂν εἰ ἡ τύχη ἀνεπόλει αὐτῷ τὸ παρελθὸν ἐξέπιτηδες, ὁ Ροβέρτος ἀνεγνώρισεν ἕνα ἐκ τῶν συνήθως περιπολούντων περὶ τὴν συνοικίαν τῆς Μαγδαληνῆς. Ἦτο ὁ Μάξιμος Δορζέρ, πλανώμενος ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἔχων ἐν τοῖς θυλακείοις τοῦ ἐπανωφορίου τὰς χεῖρας.

Ὁ Ροβέρτος ἔστρεψεν ἀποτόμως τὴν κεφαλὴν μὴ θέλων νὰ τὸν ἴδῃ ὁ ἀνεπίδὸς τοῦ τραπεζίτου, ἂν καὶ τοῦ ἐφάνη ὅτι ὁ Μάξιμος ἐπρόφθασε καὶ τὸν διέκρινε. Τὰ βλέμματά των συνητήθησαν καὶ ὁ Μάξιμος εἶχε κελοὺς ὀφθαλμούς.

Ὁ κύριος Βριάρης παρετήρησε τὴν κίνησιν τοῦ συνοδοῦ του καὶ ἔκρινε καλὸν νὰ τῷ εἶπῃ μειδιῶν.

— Τὸ Παρίσι εἶνε ἡ πόλις ὅπου πρὸ πάντων συναντᾷ κανεὶς ἐκείνους, τοὺς ὁποῖους θέλει ν' ἀποφύγῃ. Εὐτυχῶς ὅμως τρέχοντες τόσον, ὥστε ἀφίνομεν ὀπίσω μας τοὺς κυρίους αὐτούς.

Ἡ παρατήρησις αὕτη ἀπῆρσεν εἰς τὸν Ροβέρτον, ὅστις δὲν ἔκρινεν ὄρθον ν' ἀπαντήσῃ. Ἐμαθε μόνον ὅτι ὁ κύριος πράκτωρ ἀνεμιγνύετο εἰς ξένους ὑποθέσεις καὶ ἐσυλλογίζετο ὅποια ἐπακόλουθα ἤθελεν ἔχει ἢ συνάντησις αὐτῇ.

Ὁ Μάξιμος δὲν ἦτο ἐξ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι κρατοῦν τὰ μυστικά, θὰ τὸ ἔλεγε βεβαίως τοῦ θείου του ἢ τοῦλάχιστον τοῦ Βινιορὸ ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ *κάνει βόλταις μὲ ἀμάξι*.

— Τοῦλάχιστον νὰ μὴ 'δῇ τὴν ἐξαδέλφην του σήμερα τὸ πρωί, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ ἐραστής. Ὁ Θεὸς 'ξευρεὶ τί θὰ 'πῆ, ἂν μάθῃ πῶς περνῶ τὸν καιρὸν μου μέσα σὲ πολυτελὲς κουπέ, μὲ ἄλογα δέκα χιλιάδων καὶ μὲ ἀμαξηλάτῃ μὲ στολή. Ἀδίκως ὅμως φοβοῦμαι. Ὁ νέος αὐτὸς πολὺ ὀλίγον ἐνδιαφέρεται γιὰ 'μέ, καὶ δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ 'πάγῃ τέτοια ὥρα εἰς τῆς δεσποινίδος Δορζέρ. Ἀδιάφορον, ἂν ἔλθῃ εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης θὰ τῆς ἐξηγήσω γιὰτί ἡμουν εἰς αὐτὸ τὸ ἀμάξι.

— Ἐφθάσαμεν εἰς τὸ πάρκ Μονσῶ! εἶπεν κύριος Βριάρης. Τὸ μέγαρον τοῦ κυρίου διευθυντοῦ εἶνε πλησίον τῶν κιγκλιδῶν τῆς λεωφόρου τῆς βασιλίσσης Ὁρτενσίας.

Ὁ Ροβέρτος νῆχαριστήθη, διότι ἐπὶ τέλους ἐφθασκν εἰς τὸ τέρμα τῆς ὁδοιπορίας των.

— Τώρα θὰ 'δῆτε πῶς κατοικεῖ, ἐπα-

νέλαβεν ὁ πράκτωρ. Δὲν εἶνε πολλὰ ἱσπίτια 'στὸ Παρίσι καθὼς τὸ 'δικό του. Αὐτὸς εἶνε ἄνθρωπος ποῦ ἐννοεῖ τὴν ζωὴν, καθὼς καὶ τὰς ὑποθέσεις, εἰς μέγαν κύκλον καὶ πολυτελῶς. Δὲν λυπᾶται. Καὶ νὰ 'δῆτε, φίλτατέ μου, στοιχηματίζω πῶς δέκα λεπτὰ νὰ 'μιλήσῃ μαζύ σας θὰ καταλάβῃ τί ἀξίζετε, καὶ θὰ σὰς προσφέρῃ περισσότερα κέρδη ἀφ' ὅ,τι ἐλπίζετε.

— Εἶνε λοιπὸν ἐπιφορτισμένος νὰ συμφωνῇ ἀπ' εὐθείας μὲ τοὺς πελάτας;

— Βέβαια. Οἱ ἰδιοκτῆται τοῦ μεταλλουργείου τοῦ Κολοράδου τοῦ ἔδωκαν πᾶσαν ἐξουσίαν. Τὸ μέλλον σας θὰ εἶνε ἀποφασισμένον προτοῦ 'βγῆτε ἀπὸ τὴν μέγαρόν του.

Τοῦτ' αὐτὸ ἀκριβῶς ἐπεθύμει ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ, μὴ ἔχων χρόνον νὰ ἀπολέσῃ ἀλλ' ἀποφασισμένος νὰ φύγῃ ἐκ τῆς Γαλλίας, ὁποῖον δῆποτε καὶ ἂν ἦτο τὸ ἀποτελεσμα τῆς πρὸς τὴν Ἀλίκτην συνεντεύξεώς του.

Ἡ ἀμαξα ἐξελθοῦσα τοῦ πάρκ Μονσῶ ἔστρεψε πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ἔστη πρὸ τινος αὐλείου θύρας. Ὁ κολοσσὸς κατῆλθε τοῦ καθίσματός του, ἐσήμνηε τὸν κώδωνα καὶ εἰσῆλθε διὰ τοῦ ἡμιανοίγματος τῆς θύρας, ἐνθ' ὁ ἀμαξηλάτης ἔστρεψε τοὺς ἵππους διὰ νὰ εἰσέλθωσι.

Ἡ ὁδὸς *Βιγγνὺ* εἶνε σχεδὸν ἔρημος καὶ ὁ Ροβέρτος μόνον παιδάς τινὰς εἶδε παίζοντας τὸν τόκα ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου.

Τὸ θέαμα τοῦτο βεβαίως δὲν ἤθελεν ἐξεγείρει τὴν προσοχὴν του, ἂν μὴ μεταξὺ τῶν παιδιῶν ἔβλεπε τὸν Γῶγον, τὸν μικρὸν ὑπνρέτην τοῦ γραφείου τοῦ κυρίου Δορζέρ.

Τὸ παιδίον τὸν ἔβλεπε κατάπληκτον, καὶ ἡ φυσιογνωμία του ἐξεδήλου ἀρκούντως τὸν θαυμασμόν του, βλέποντος τὸν πρῶτον γραμματέα ἐκεῖ.

*Ἐπεται συνέχεια.

Αἴθεπος

ΕΡΡΙΚΟΥ ΡΙΒΙΕΡ

ΜΙΑ ΑΠΑΓΩΓΗ

[Συνέχεια καὶ τέλος]

Ὁ Ἀλβέρτος καὶ ἐγώ, λαθόντες τὴν Μαρίαν, μετεφέρομεν αὐτὴν ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς. Κατελήφθη ὑπὸ σφοδρῶν σπασμῶν, ὅτε δὲ κατέπαυσαν ὀλίγον, ἐνεπιστεύθημεν αὐτὴν εἰς τὴν θαλαμηπόλον καὶ ἐκαθήσαμεν, εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δωματίου, ἐπὶ σκίμποδος.

— Τὸ βλέπεις, μοὶ εἶπεν ὁ Ἀλβέρτος, δὲν ἐχρειάσθη νὰ σοὶ διηγηθῶ τίποτε. Κατεμέτρησας ἀπαξ διὰ παντὸς τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς μου. Ἡ Μαρία μου εἶναι παράφρων. Οὐδόλως δύναμαι νὰ τὴν περιποιηθῶ, διότι μὲ ἀποστρέφεται. Διατὶ δὲν ἔφερες τὸν ἰατρὸν μαζύ σου;

— Θὰ ἔλθῃ κατὰ τὰς ὀκτώ. Πράγματι, τὴν ὀγδόην ὁ Θεὸς ἀφίκετο. Οὗτος ἦτο εὐγενὴς καρδιά, ἐξαίρε-

τος χαρακτήρ, καὶ ἐμβριθῆς ἐπιστήμων. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ὁ ἰατρὸς Θιεβὼ ἦτο τριακοντούτης.

Ὁ Θιεβὼ, ὁ Ἀλβέρτος καὶ ἐγὼ ἐπλησίασαμεν πρὸς τὴν κλίνην τῆς Μαρίας.

Ὁ ἰατρὸς ἐθεώρησεν αὐτὴν μετὰ προσοχῆς καὶ ἐπὶ μακρόν. Ἦδυνήθη νὰ παρατηρήσῃ λεπτομερῶς τὴν ἀλλοίωσιν, ἣν προὔξενησεν αὐτῇ ἡ ἀσθενεία τῆς. Ἡ ὥρα αὐτῆς κόμη, ἥς αἱ τρίχες ἤρξαντο νὰ πίπτωσιν, ἦν κεκολλημένη ἐπὶ τῶν κροτάφων. Οἱ κεκλεισμένοι ὀφθαλμοὶ τῆς ἐκοιλάνθησαν καὶ ἠμαυρώθησαν. Τὸ σῶμά τῆς, προσβληθὲν ὑπὸ τῶν σπασμωδικῶν κινήσεων, εἶχεν ἐπαισθητῶς ἀδυνατίσει. Τρίμηνοι δὲ ὀδύνη καὶ παραφροσύνη ἐπέηρκεσαν ἵνα παραάνωσι τὸν καρπὸν πενταετοῦς ἔρωτος καὶ εὐδαιμονίας. Ὁ ἰατρὸς συνέστησεν ἡμῖν νὰ τὴν ἀφήσωμεν ἐλευθέραν καὶ κατήλθομεν ὁμοῦ εἰς τὸν κήπον.

— Λοιπόν, ἔχετε ἐλπίδας; εἶπεν ὁ Ἀλβέρτος τῷ ἰατρῷ, ἀφοῦ ἐξωμολογήθη αὐτῷ τὰ κατὰ τὸν ἔρωτά των, περιέγραψε δὲ τὰς ποικίλας τῆς ἀσθενείας φάσεις.

— Δὲν δύναμαι νὰ εἶπω τίποτε εἰσέτι, ἀπεκρίθη ὁ Ἀσκληπιάδης. Δέον νὰ σκεφθῶ ὠρίμως περὶ τῆς καταστάσεως τῆς ἀσθενοῦς, βασιζόμενος ἐπὶ τῆς ἐκθέσεώς σας. Ἐν τούτοις, ἀγρυπνεῖτε ἐπ' αὐτῆς· βλέπετε τὴν ὄσφ τὸ δυνατόν σπανιώτερον, διότι ἡ παρουσία σας δύναται νὰ γίνῃ πρόξενος βλάβης μᾶλλον ἢ ὠφελείας.

Ὁ Ἀλβέρτος ἔτεινεν ἡμῖν τὴν χεῖρα. Ἦννοήσαμεν ὅτι ἐπεθύμει νὰ μείνῃ μόνος, διὸ καὶ ἀφήσαμεν αὐτόν.

— Λοιπόν; ἐψιθύρισα, ὅτε ἰπεύσαμεν κατευθυνόμενοι εἰς Βαλπαραῖσον.

— Λοιπόν, μοι εἶπεν, ἡ γυνὴ αὐτῆ εἶναι χαμένη· ὀλίγοι μόνον ἡμέραι ζωῆς τῇ μένουσι. Πρὸ ἐνὸς μηνὸς θὰ ἦτο ἴσως δυνατὴ ἡ σωτηρία τῆς καὶ — ὅπερ θὰ σὰς ἐκπλήξῃ—θὰ συνετείνετε οὐκ ὀλίγον εἰς τὴν θεραπείαν τῆς. Θὰ ἔβλεπε τὸν Ἀλβέρτον ἀνευ ἀποστροφῆς, ἀνευ φρίκης, διότι αἱ τύψεις τοῦ συνειδῶτος τῆς πείθουσιν αὐτὴν ὅτι ὁ Θεὸς τὴν τιμωρεῖ διὰ τῶν τέκνων τῆς, ἔνεκα τοῦ πρὸς τὸν Ἀλβέρτον ἔρωτός τῆς. Ὑμεῖς δέ, ὁ ἀκραιφνῆς τοῦ Ἀλβέρτου φίλος θὰ ἠδύνασθε νὰ ἐπιφέρειτε τὸ ἀποτέλεσμα τούτου. Θὰ ἦσθε ὁ φυσικὸς μεταξὺ τῶν δύο ἐραστῶν διαιτητής. Ἡ κυρία δὲ Σεράν, θὰ ὑπέφερε τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς κατατροχούσης αὐτὴν ἀσθενείας· ὅτε ἀπώλεσε τὴν θυγατέρα τῆς. Ἡ δὲ ἄφατος θλίψις τῆς κατέστη ἤδη παραφροσύνη. Ὁ ἔρωτος τοῦ Ἀλβέρτου θὰ ἐπροξένει καὶ τώρα τὴν θεραπείαν, τὴν ὁποίαν ἐπέφερον ἄλλοτε. ἀλλὰ σήμερον εἶνε λίαν ἀργά. Ἡ παρουσία σας εἶναι ἀνωφελής, διότι μετὰ τινος ἡμέρας ἡ γυνὴ αὐτὴ θὰ εἶναι ἀπλή σιαῖ.

Καθ' ἐκάστην ἐσπέραν, περὶ τὴν τετάρτην ὥραν, ὁ ἰατρὸς καὶ ἐγὼ ἐπορευόμεθα παρὰ τῷ Ἀλβέρτῳ, ὅστις οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἄφινε τὴν προσφιλῆ του ἀσθενῆ. Ὁ δὲ ναύαρχος Βλάχκος, μαθὼν τὴν κρίσιν τῆς κυρίας Δεσταίγῃ κατὰστασιν,

παρεχώρησε τῷ συζύγῳ τῆς ἀόριστον ἀπουσίας ἄδειαν.

Ἡ ἀσθενεία, καλῶς ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ καταπολεμηθεῖσα, δὲν ἐπαρουσίαζε τὰς αὐτὰς σφοδρὰς κρίσεις, ἀλλὰ μετεβλήθη εἰς βραδεῖαν ἀγωνίαν. Ἡ Μαρία, ἐφ' ὧρας ὀλοκλήρους καθημένη ἐπὶ τοῦ σκίμποδος καὶ ἔχουσα τὸ βλέμμα ἀπλανές, καθίστατο ὀσημέραι ἀδυνατωτέρα καὶ ὠχρότερα.

Μετὰ παρέλευσιν τριῶν ἐβδομάδων κατέπεσε κλινήρης. Ἐκτοτε κατέστη λίαν ἠρεμος, φιλάρεσκος καὶ ἀφελής. Ἠγάπα νὰ κοσμηταὶ διὰ χρυσοῦν, νὰ παίζει μετ' ἀνθρώπων καὶ πτηνῶν. Κατὰ τὴν ἐσπέραν, περιεστοιχίζομεν τὴν κλίνην τῆς, ἐφ' ἧς ἦδε ταπεινῇ τῇ φωνῇ ἄσματα, ἅτινα ὑπερηγάπα ἄλλοτε, παρεκάλει δ' ἡμᾶς νὰ συνοδεύωμεν αὐτὴν. Ὑπηρετοῦμεν καὶ ἡσθανόμενα τὰς βασάνους κωμικοῦ, ἀναγκαζόμενοι νὰ γελάῃ ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἐνῶ ἡ καρδιά του σπαράσσεται ὑπὸ τῆς ὀδύνης. Ἐσπέραν τινά, κατὰ τὴν δωδεκάτην ὥραν, εἶπεν ἡμῖν ν' ἀνοιξώμεν τὰ παράθυρα, ὅπως ἀναπνεύσῃ κάλλιον τὴν εὐώδη τῆς νυκτός αὔραν. Ὁ Ἀλβέρτος ἐκράτει τὰς χεῖράς τῆς μεταξὺ τῶν ἰδικῶν του, ὁ δὲ ἰατρὸς καὶ ἐγὼ ὠμιλοῦμεν ταπεινοφῶνως. Αἶφνης ἠγέρθη· ἠνέφξε τοὺς ὀφθαλμούς, ἀφῆκεν ἀσθενῆ κραυγὴν καὶ κατέπεσεν.

Ἦν νεκρά!

Ἐπεκράτησε μεταξὺ ἡμῶν στιγμαία κατὰπληξίς. Ἦνωρθώθημεν καὶ οἱ τρεῖς. Εἶτα δὲ ὁ Ἀλβέρτος ἐγονυπέτησεν ἐνώπιον τῆς νεκρᾶς. Ἐμελλε νὰ διέλθῃ τὴν νύκτα ἅπασαν ἐν λυγμοῖς καὶ θρήνοις καὶ νὰ καταφιλῇ τὰς χεῖρας ἐκεῖνας, αἵτινες πρὸ μιᾶς στιγμῆς ἀνταπέδιδον τὰς θωπείας του!

Ἐγὼ καὶ ὁ ἰατρὸς περιεπατήσαμεν μέχρι τῆς αὐγῆς, καταληφθέντες ὑπὸ τῆς ἐπακολουθούσης τὰς τοιαύτας συμφορὰς πυρετώδους καὶ ὀδυνηρᾶς συγκινήσεως. Ἐνίοτε ἀνεθαίνομεν ἵνα ἴδωμεν τὸν Ἀλβέρτον. Ὅτε ἡ πρωῖα ὑπέφωσκεν, ὁ ἰατρὸς ἐπέστρεψεν εἰς Βαλπαραῖσον πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν διὰ τὴν ταφὴν ἀναγκαίων διατυπώσεων. Ἐμείνα μετὰ τοῦ Ἀλβέρτου ὅπως τὸν παρηγορήσω καὶ ἐκτελέσω τὰ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὀδυνηρὰ καθήκοντα.

Ἡ κηδεῖα τῆς Μαρίας ἐγένετο ἀπλουστάτη. Ὁ ναύαρχος Βλάχκος, ὁ Καζόττης, φίλοι τινές, ὁ Θιεβὼ, ὁ Ἀλβέρτος καὶ ἐγὼ προεπέμφσαμεν αὐτὴν μέχρι τοῦ κοιμητηρίου. Ὅτε δὲ ἐρρίφθη τὸ τελευταῖον πτύον χώματος ἐπὶ τοῦ φερέτρου, ἕκαστος προσελθὼν σιωπηλῶς ἐσφιγξε τὴν χεῖρα τοῦ Ἀλβέρτου καὶ ἀπεχώρησεν.

Ἐπεστρέψαμεν ἀμφοτέροι οἴκαδε. Ἡ τράπεζα ἦν παραθεθειμένη. Ἐφαγόμεν ὀλίγον. Ὁ Ἀλβέρτος ἀνέβη εἰς τὸν κοιτῶνα αὐτοῦ, περιεπάτησεν ἐπὶ μακρόν κατὰ μῆκος καὶ πλάτος, εἶτα δὲ ἠτένισε τὴν εἰκόνα τῆς Μαρίας καὶ ἔκρυψε τὴν κεφαλὴν εἰς τὰς χεῖράς του. Οὐδὲ μίαν λέξιν ἀπετείναμεν ἀλλήλοις. Ἡ ἐνδόμυχος αὐτοῦ λύπη μ' ἐφόβισεν. Ἦτοιμαζόμενη δὲ νὰ τῷ ὀμιλήσω, ὅτε μὲ προέλαβε.

— Συγχώρησον με, μοι εἶπεν, ἀλλ' ἡ παρουσία σου μὲ στενοχωρεῖ. Ἐπιθυμῶ νὰ μείνω μόνος.

— Ἔστω, εἶπον αὐτῷ, θὰ σὲ ἀφήσω. Μοι ὑπόσχεσαι ὅμως. . .

— Ὅτι δὲν θὰ φονευθῶ. Δὲν ἔχει οὕτω; Ἐσκεπτόμην τῇ ἀληθείᾳ τούτῳ· ἀλλὰ, προσέθηκε, θὰ φονευθῶ αὔριον ἐπίσης ἀσφαλῶς, ὅσον καὶ σήμερον. Δύνασαι νὰ μείνης ἡσυχος. Σοὶ ὑπόσχομαι ὅ,τι μοι ζητεῖς διὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην.

Ἦμην τοσοῦτον κεκμηκῶς, ὥστε, μόλις ριφθῆς ἐπὶ τινος σκίμποδος, ὁ ὕπνος μὲ κατέλαβε πάραυτα.

Ὅτε ἠγέρθη, εἶδον τὸν Ἀλβέρτον πλησίον μου.

— Ἦδυνήθη νὰ κοιμηθῆς, μοι εἶπεν, εἶσαι εὐτυχέστατος. Θὰ ἔλθῃ ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ δύναμαι νὰ κοιμῶμαι ἡσυχῶς ὡς σὺ.

Ὁ λόγος οὗτος μοι ἐνεποίησεν ἄφατον θλίψιν. Ὁ Ἀλβέρτος, ἀναμφιβόλως, θὰ ὑπέφερε πολὺ καθ' ὄλην τὴν νύκτα, διότι ἦν λίαν ἠλλοιωμένος. Τὸ ὠχρόν του πρόσωπον κατέστη ὠχρότερον ἔτι, ἡ δὲ φυσιογνωμία του ἐγένετο σχεδὸν ἀγνώριστος. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀπηύγαζον ζωηρῶς καὶ ἐπὶ τῶν χειλέων του δύσθυμον ἐπλανᾶτο μευδίαμα.

— Ἐλθέ, ἐψιθύρισε, ἐλθέ ὑπὸ τὰ ὑψιτενῆ δένδρα, ὡς εἶπεν ἡ Μαρία, κατὰ τὴν παρελθούσαν νύκτα. Ἐχω νὰ σοὶ ἐκμυστηρευθῶ τι.

Ἦκολούθησα αὐτὸν κατερχόμενος.

— Ἀπεφάσισα νὰ μὴ φονευθῶ, μοι εἶπε, καθότι δὲν εἶμαι βέβαιος ἐὰν τούτο ἦναι τὸ πρακτικώτερον πρὸς εὔρεσιν τῆς Μαρίας μέσον, ἐνῶ ζῶν θὰ δύναμαι νὰ διατηρῶ τὴν ἀνάμνησίν τῆς. Δὲν ὀνειροπολῶ, μοι εἶπε θλίβων τὸν βραχίονά μου, θὰ ἔλθῃ ἡμέρα, καθ' ἣν θὰ λησμονήσω ἐκείνην, ἥτις μὲ κάμνει νὰ υποφέρω τώρα. Ἀλλ' εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἡ ἀτυχῆς γυνὴ δὲν θὰ ἔχῃ ἀφορμὴν ἵνα ζηλοτυπῇ, διότι ὁμοίως ἔρωτος οὐδέποτε θέλει πληρῶσει τὸ ἐν τῇ καρδίᾳ μου κενόν. Ἐν τούτοις, ἄχρις οὐ ἀνακτῆσω τὸ λογικόν μου, ἀφίεμαι εἰς σέ.

Μετὰ τὴν συνδιάλεξιν ταύτην ἐπανήλθον ἐπὶ τοῦ πλοίου καὶ ἀνέλαβον τὴν συνήθη ὑπηρεσίαν μου. Οὐδὲν ἦτον ἐπορευόμενη, ὡς ἄλλοτε, καθ' ἐκάστην παρὰ τῷ Ἀλβέρτῳ ἵνα διέλθωμεν τὴν ἐσπέραν ὁμοῦ. Ἦν λίαν βραχύλογος. Παρετήρουν ὅμως μετ' εὐχαριστήσεως ὅτι ἠγνώμωνε ἐπὶ τῇ φιλίᾳ μου. Ταύτοχρόνως ἐφρόντιζον περὶ τοῦ μέλλοντος αὐτοῦ. Ὁ ναύαρχος, πρὸς ὃν ὀμιλήσα περὶ αὐτοῦ, ὁ Καζόττης, οἱ φίλοι του, ἐπεδοκίμασαν τὴν γνώμην μου, ὅτι ἔδει δηλαδὴ ὁ Ἀλβέρτος νὰ ἐγκαταλίπῃ τὸ Βαλπαραῖσον, κατατασσόμενος ἐκ νέου εἰς τὸ Γαλλικὸν ναυτικόν. Ὁ ναύαρχος Βλάχκος ἀντέστη κατὰ πρῶτον, ἐκ στοργῆς πρὸς τὸν Ἀλβέρτον, καὶ μὴ θέλων νὰ χωρισθῇ αὐτοῦ· ἀλλ' ἀνεγνώρισε ταχέως ὅτι τὸ μέτρον τούτο ἦν λογικώτερον καὶ φυσικώτατον ἅμα. Ὁθεν ἐπέτυχεν παρὰ τοῦ προέδρου Μόντη ἐπιστολὴν τινὰ πρὸς τὴν γαλλικὴν κυβέρ-

νεσιν, ἐν ἣ ἐξήρε λίαν τὰς ὑπηρεσίας τοῦ Ἀλβέρτου, συνιστῶν ἐν τέλει αὐτὸν εἰς τὴν καλοκάγαθον μέριμναν τοῦ Αὐτοκράτορος.

Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ προέδρου Μόντη, ἐτέρα τοῦ ναυάρχου καὶ ἀναφορὰ παρὰ τῶν τοῦ πλοίου ἀξιωματικῶν ὑπογραφεῖσα, ἐστάλησαν ὁμοῦ. Μετὰ παρέλευσιν τριῶν μηνῶν ἢ ἀπάντησις ἔφθασεν. Ὁ κ. Δεσταίγκ κατετάσσετο αὐθις ἐν τῷ ναυτικῷ ὡς ἀντιπλοίαρχος, λαμβανομένων ὑπ' ὄψει τῶν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ὑπηρεσιῶν του.

Μετ' οὐ πολὺ ὁ Ἀλβέρτος, πρὸς ὃν ἄλλως τε, ἐκοινοποίησα τὰ διαβήματά μου, ἐπεβιάζετο τοῦ δικρότου. Ἐπληθύνθη μεθ' ἡμῶν ἐν Γαλλίᾳ καὶ ἕκτοτε οὐδέποτε ἔπαυσεν ὑπηρετῶν ἐν τῷ ναυτικῷ. Ὁσάκις ἐρεθίζεται συνδιαλεγόμενος, τοῦθ' ὅπερ σπανίως συμβαίνει, οἱ λόγοι αὐτοῦ εἶνε διδακτικώτατοι καὶ θελκτικοί. Εἶναι ἀξιωματικὸς ἀτάραχος, ψυχρὸς, εὐγενέστατος, χαρκακτῆρος τέλος μελιχίου. Οἱ ἀγνοοῦντες τὰ τοῦ βίου του δυσκόλως δύνηται νὰ ὑποπτευθῶσιν ὅτι μεγίστη συμφορὰ ἔπληξεν αὐτόν. Παρατηρητὴς τις ὁμως ἀκριβῆς θὰ ἐμάντευε τοῦτο ἐκ τῆς ἀπολύτου ψυχραιμίας, μεθ' ἧς ὁ Ἀλβέρτος ἀκροᾶται τῶν συμβάντων τοῦ κόσμου, καὶ τοῦ ἀπτοῦ δι' οὐ σπεύδει πρὸς πάντα κίνδυνον. Πρὸ πέντε ἐτῶν, κατὰ τὸν Κριμαϊκὸν πόλεμον, ἀπεσπάσθη τοῦ πλοίου ὅπως διοικήσῃ τηλεβολοστασίαν τινὰ καθ' ἅπασαν ὅμως τὴν διάρκειαν τῆς μακρᾶς ταύτης πολιτορίας, οὐδέποτε εἶδε τις αὐτὸν παρεκκλίνοντα οὔτε κατὰ ἐν βῆμα, ὁσάκις ἔφθανε σφαῖρα τηλεβόλου ἢ μύδρος ἐξερρήγγυτο πλησίον του. Παρέβαλλον αὐτὸν τῷ ναυάρχῳ Rigault de Genouilly. Κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἐχθροπραξιῶν, ἦν ἔτι εὐπροσηγορώτερος ἢ κατὰ τὸ σῆνητες. Εὐτυχῶς δὲν ἐτραυματίσθη.

Διωρίσθη πλοίαρχος δικρότου, νῦν δὲ θεωροῦσιν αὐτὸν ὡς ἕνα ἐκ τῶν ἀξιωματικῶν, τῶν εὐρὺ ἐχόντων μέλλον ἐν τῷ ναυτικῷ.

Ἡ γαλήνη κατέστη δευτέρα φύσις δι' αὐτόν, ἐσχάτως δὲ ὑπεβλήθη εἰς τινὰ τρομερὰν δοκιμασίαν.

Τὸν ὠδήγησα εἰς χορὸν διδόμενον ὑπὸ τοῦ Νομάρχου τῆς Τουλώνας. Κατὰ τὴν ἐσπερίδα ταύτην, ὁ ναύαρχος, συνδιαλεγόμενος μετὰ τινος τεσσαρακονταετοῦς περίπου κυρίου ἐκάλεσεν ὀνομαστὶ αὐτὸν λέγων :

— Συνιστῶ ὑμῖν τὸν κύριον Δεσταίγκ, ὅστις δύναται νὰ σᾶς δώσῃ πάσας τὰς δυνατὰς περὶ τῶν Μεσημβρινῶν θαλασσῶν πληροφορίας. Φίλτατε κύριε Δεσταίγκ, σᾶς παρουσιάζω τὸν κύριον δὲ Σερὰν. Ἀφίνω ὑμᾶς μόνους, ὅπως συνδιαλεχθῆτε.

Καὶ ὁ νομάρχης ἐγκατέλειπεν αὐτούς. Μεταξὺ τῶν δύο τούτων ἀνδρῶν, ἐπεκράτησε στιγμαία σιγὴ.

— Κύριε, εἶπεν ἐπὶ τέλους ὁ κύριος δὲ Σερὰν, ὀφείλω νὰ ἐκφράσω ὑμῖν τὰς εὐχαριστίας μου διὰ τὰς προσενηθείσας τῇ κυρίᾳ δὲ Σερὰν περιποιήσεις κατὰ τὴν τελευταίαν τῆς ἀσθένειαν.

Ὁ Ἀλβέρτος προσέκλινεν.

— Εὐαρεστήθητε δὲ πρὸς τούτοις νὰ εὐχαριστήσητε ἐκ μέρους μου τὸν φίλον ὑμῶν κύριον Στενάϊ διὰ τὴν ἐπιστολὴν ἣν μοι ἔγραψεν ἐπὶ τῇ περιστάσει ταύτῃ.

— Εὐαρεστήθητε νὰ πιστεύσητε καὶ ὑμεῖς, κύριε κόμη, εἶπεν ὁ Ἀλβέρτος, ὅτι συμμερίζομαι πληρέστατα τὰ αἰσθήματα, τὰ ἐν τῇ ἐπιστολῇ ἐκείνῃ.

— Τὸ πιστεύω, κύριε, καὶ εὐχαριστῶ ὑμῖν. Ἀτυχῶς δὲν δυνάμεθα ἢ νὰ σεβώμεθα ἀλλήλους· ἀλλ' ὀφείλομεν νὰ καταρώμεθα τὴν εἰμαρμένην, ἥτις χωρίζει ἐνίοτε δύο ἀνθρώπους εὐγενῶν αἰσθημάτων.

Ὁ κόμης δὲ Σερὰν καὶ ὁ Ἀλβέρτος ἐχαίρεταισαν ἀλλήλους καὶ ἠφρανίσθησαν ἐν τῷ πληθει.

Ὁ Ἀλβέρτος θὰ ἐξακολουθῆσει ἀναμφιβόλως νὰ ζῇ ὡς ἀπὸ πενταετίας ἔζησεν. Αἱ ὀδύνηι οὐδέποτε ἐξαλείφονται διὰ λυγμῶν καὶ θρήνων. Μένουσι κεχυμέναι καὶ ἀπόλλυνται μόνον ὑπὸ τὴν ἀσπιλον τῶν ἡμέρων ἡθῶν ἐπιφάνειαν· ἀλλ' αἱ προξενηθεῖσαι πληγαὶ μένουσιν ἐγκεχαραγμέναι ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας ἡμῶν, κείποτε ζωηραί, πάντοτε αἰμάσσουσαι.

ΠΕΤΡΟΣ ΒΕΝΕΡΗΣ

ΤΕΛΟΣ

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ἀντὶ πάσης ἄλλης συστάσεως ἢ ἀγγελίας περὶ τοῦ νέου ἔργου τοῦ κ. Γρ. Δ. Ξενοπούλου, καταχωρίζομεν τὴν κατωτέρω σύντομον αὐτοῦ ἀνάγνωσιν, γεγραμμένην ὑπὸ τοῦ εἰδικοῦ πλέον διὰ τὰ τοιαῦτα συνεργάτου μας Αἰσώπου.

Σ. τ. Δ.

Πολλοὶ βεβαίως τὸν ἴδατε τὸν ἀνθρώπον τοῦ κόσμου, καθήμενον πρὸ τοῦ καφεῖου Γιαννοπούλου, παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος, ἢ ἐφιππον ἀνερχόμενον τὴν ὁδὸν Σταδίου ἐν συνεχεῖ τριποδισμῷ, εἴτε ἐποχούμενον μετὰ τοῦ φίλου του Κρίτωνος Ἀστεριάδου ἐν τῷ περικύμψῳ αὐτοῦ δίφρῳ, παρὰ τοὺς στύλους τοῦ Ὀλυμπίου Διός.

Ἀρρενωπὸς καὶ εὐθυτενής, εὐμορφος καὶ περιφρονητικὸς, μειδιῶν, ἀλλ' εἴρων, ἴσως σὲ προσώθησεν, ἀναγνώστα, διαβαίνων πλησίον σου, ὁ υἱὸς τοῦ πρώην ὑπουργοῦ πρίγκηψ Λέων Ρόδιος. Τόρα ὅμως ὁ ταλαίπωρος λησμονημένος, σήπεται εἰς τὰς ὑγρὰς φυλακὰς τοῦ Παλαμηδίου, ἐκτίων ἀνοησίας παλαιῶν ἡμερῶν καὶ ἐνθυμούμενος τὰ περασμένα μεγαλεῖα, ὅποτε αὐτὸς περιζήτητος, ἦν πολλακίς τὸ θέμα τῆς ἡμέρας, προσκαλούμενος ἐδῶ, γευματίζων ἐκεῖ, δειπνῶν ἢ περιουδύων μετὰ τῆς οἰκογενείας τοῦ κυρίου Πρέσβεως, καὶ δρέπων ὡς ὁ κάλλιστος τῶν κηπουρῶν, αὐτὸς μόνος, τὰ ρόδα τῶν παρεῖων τῶν ὠραιότερων δεσποινίδων.

Τόρα ὅμως ὁ ταλαίπωρος, λησμονημένος σήπεται ἀναμιμνησκόμενος τῶν λαμπροτήτων τοῦ παρελθόντος, καὶ τῶν ὑπο-

σχέσεων τοῦ μέλλοντος ὡς αὐτὸς ἀνόητος ἀνόητως κατέστρεψεν, ἐπενεγῶν ραγδαίαν καταστροφὴν εἰς ὀλόκληρον τὴν οἰκογένειάν του : τὸν θάνατον εἰς ἀγίαν μητέρα, βίον ζωοφύτου εἰς σεβαστὸν πατέρα καὶ τὴν αὐτοκτονίαν μετὰ τὸ αἶσχος εἰς περικαλλῆ ἀδελφῆν.

Τὸν ἀνθρώπον αὐτὸν τοῦ κόσμου ὁ καλλιτεχνικὸς κάλαμος τοῦ ἡμετέρου φίλου κ. Γρηγορίου Ξενοπούλου περιέγραψε, χαράξας εἰκόνα λεπτήν, πιστὴν ὡς φωτογραφίαν, ἀναδιφῆσας εἰς τὰ βῆθη τῆς καρδίας του καὶ τοῦ νοῦ του, ἕνα ἴδιον πάντα τὰ αἰσθήματα καὶ τὰ διανοήματά του.

Καὶ ἀναγινώσκοντες, νομίζετε, ὅτι βλέπετε τὸν παλαιὸν ἀνθρώπον τοῦ κόσμου, τὸν Λέοντα Ρόδιον, συνοδούμενον τὴν ἀκουσίως τῶν γονέων του μνηστήν, τὴν περικαλλῆ Μεγαρίδα, τὴν ἀγρότιδα κόρην, ὡσεὶ κατάγουσαν θρίαμβον καὶ σύρουσαν παρ' αὐτῇ τιθασσὸν τὸν ἐκδεδιγημένον νεανίαν, τὸν περιφρονοῦντα πᾶν αἶσθημα, ἀλλὰ κύπτοντα πρὸ αὐτῆς ὡς λέων πρὸ τοῦ φύλακος του.

Σκηναὶ τῆς ἀριστοκρατίας καὶ σκηναὶ τῆς bourgeoisie, αἴθουσαι περιλαμπεῖς καὶ διάδρομοι κατάφωτοι, ὅπου διασκεδάζει ὅ,τι καλὸν καὶ ἐξοχὸν τῆς ἀνωτέρας τάξεως, εὐωχουμένης ἐν μυροβόλῳ ἀτμοσφαίρῃ καὶ περιφροντίδι περιποιήσει, καὶ διασκεδάσεις ἐκ τῶν ἐνότων, ἐν φωτισμῷ κανδύλας, συνορευούσας πρὸς τὴν κνίσσαν τοῦ μαγειρίου· ἀγροτικά εἰδύλλια, μονομαχίαι ἐκ τῶν νεωτέρων ἀκινδύνων, νυκτεριναὶ ἐκθέσεις καὶ σκηναὶ ἐν ὀδῷ Μαυρομυιχάλη.

Ἐν τῷ Ἀνθρώπῳ τοῦ κόσμου τὸ πᾶν ἐξελέγχεται πιστόν, ἀληθὲς καὶ κοινωνικόν, καὶ πρέπει νὰ ἀναγνωσθῆ, καὶ θὰ ἀναγνωσθῆ... τὴν προσεχῆ Κυριακὴν εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα».

Αἴσιμος

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ ΔΙΣΕΚΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1888

ΜΕΤΑ ΠΟΛΛΩΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ

ΦΙΛΟΦΡΟΝΙ ΣΥΜΠΡΑΞΕΙ ΦΙΛΟΚΑΛΩΝ ΛΟΓΙΩΝ

ΚΑΙ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΥΤΕΝΕΙ ΞΥΝΕΡΓΑΣΙΑΙ ΕΥΧΑΙΡΕΣΤΩΝ ΔΕΣΠΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΩΝ

ΥΠΟ

ΕΙΡΗΝΑΙΟΥ Κ. ΑΣΩΠΙΟΥ

Ἔτος δευτέρον καὶ εἰκοστὸν

Ἐκδοθήσεται περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ προσεχοῦς Νοεμβρίου.

ΔΙΑΤΡΙΒΑΙ ΤΟΥ ΕΚΔΟΤΟΥ Ε. Κ. ΑΣΩΠΙΟΥ :

1 Ἐπινομίαι: Εἰς τὰ λουτρά Μέθανα - Μέθανα 2 Ὅ,τι πάντες ἀγαπῶμεν. 3 Ἐργον καὶ ἴδε. 4 Ἡ ἐκκλησία τῶν φιλοσόφων ἐν Γαλλίᾳ, κατὰ τὴν III ἑκατονταετηρίδα. 5 Τὸ πνεῦμα ἐν ταῖς αὐλαῖς. 6 Χρονικὰ τῶν ζώων. 7 Τὸ δασικὸν πῦρ, καὶ τοῦτο ἔλληνικόν. 8 Ἡ γυνὴ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα καὶ τοὺς πρώτους τοῦ χριστιανισμοῦ αἰῶνας. 9 Ἐπιφανεῖς τοῦ Βυζαντινοῦ δέσποινος. 10 Συζυγικαὶ ἀρεταὶ ἐκ τῆς Ἰταλικῆς ἱστορίας. 11 Ἐλισάβετ τῆς Ἀγγλίας. 12 Γενναῖοι ἐν λόγοις, γλίσχοι ἐν ἔργοις.

Συδρομηταί, προπληρόντες τὴν συνδρομὴν των, ἐγγράφονται καὶ ἐν τῷ γραφεῖῳ ἡμῶν.